sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 312 ■ 15 Şubat 2008 ■ 1 YTL

Türban tamam hani 301?

Okuma hakları elinden alınan başörtülü öğrenciler artık okullarına gidebilecek. Utanç verici bir yasak nihayet son buldu.

MHP buradan güç kazanarak AKP karşısında inisiyatif kazanmak istedi. Ancak MHP'nin başını çektiği bir önceki hükümetin yaptıklarını kimse unutmadı. O dönem başörtülü öğrenciler 'ikna odaları'na sokulmuş, ikna edilemeyenler okuldan kovulmuştu. Daha altı ay önce Cumhuriyet Mitingleri'nin tertipçiliğini yapanları kimse unutmadı.

AKP her fırsatta demokrasiden, hak ve özgürlüklükleri genişletmekten söz ediyor. Öyleyse daha fazlasını isteyelim.

Orada yasaların arasında bir kanlı madde duruyor. "Türklüğe hakaretten" onlarca dava sürüyor. Bu maddeye sırtını yaslayıp mahkemeleri basan, suikast yapan, bomba atanların bir kısmı içerde. Ancak en tepedekileri ve bir çoğu hala sokakta. Hrant Dink cinayeti duruşmasında ne kadar cüretkar olduklarını gördük.

Cüretkarlar. Sırtlarını kendilerini bu memleketin sahibi olarak görenlere dayamışlar. Sahiplerimiz 17 yaşında gençleri asar, sendikaları kapatır, başörtüsünü yasaklatır. Hrant'ı arkadan vuranlar bugüne kadar ki bu işleyişe güveniyordu. Öyle bir güven ki bu başbakana suikast yapmayı bile planlamışlar. Onları durdurmanın yolu daha fazla demokrasidir.

Herkese, tüm inanç ve görüşlere hakları tanınmalıdır. 301. madde kaldırmak bu yolda iyi bir adım olacaktır.

Kimse özgürlüklerden çekinmesin. Ezilenler kendi gücüne şimdi her zamankinden daha fazla güvenmeli.Bugün mücadeleci kesimlerin haklarını alabilmesinin önü daha açık.

Doğu Avrupa için yeni sol

Andy Zebrowski

sayfa: 5

Jack London DEMİR ÖKÇE

Irmak Can Özinanır

sayfa: 10

15 MART

IRAK'TA 5 YILLIK İŞGALE SON!

İSTANBUL MİTİNG

1 MART savaşsız bir dünya için

KÜRESEL BAK BARIŞ VE ADALET KOALİSYONU

ULUSLARARASI BULUŞMA

7-8-9 Mart, BARIŞ PANAYIRI, KADIKÖY

Bin 152 saat fazla çalış

Hak-İş'in yaptığı bir araştırmaya göre Türkiye'deki işçilerin çalışma saatleri, aynı işi yapan Avrupalı sınıf kardeşlerinden yüzde 50 daha fazla.

Yasalara göre Türkiye'de çalışma saatleri haftada en fazla 45 saat. Oysa bazı sektörlerde bu 72 saate kadar çıkıyor.

Hizmet ve ticaret sektöründe üç işçinin yapması gereken işler, iki işçi tarafından yapılıyor.

Türkiye'de imalat sanayinde çalışan işçilerin haftalık çalışma süresi 52.1 saat. Aynı süre Yunanistan'da 42.7, Slovenya'da 40.3, İrlanda'da 39.1, Avrupa Birliği ortalamasında ise 38.5 saatle sınırlı.

AB'de fazla mesailerde dahil yıllık yasal çalışma süresi 2 bin 304 saatle sınırlıyken, Türkiye'de bazı sektörlerde bu 3 bin 456 saate ulaşıyor. Yani Türkiye'de bir işçi bin 152 saat fazla çalışıyor. Bu fazladan çalışmanın karşılığı Türkiye'deki işçiye ücret olarak yansımıyor.

Patronlar fazla çalışma karşısında işsizliği bir silah olarak kullanıyorlar.

Türkiye'deki işçilerin çalışma saatlerinin Avrupa'daki sınıf kardeşlerine uyumlu hale getirilmesiyle, Türkiye'deki işsizliğin yüzde 25 azalacağını da belirtiyor Hak-İş raporu.

PTT'de ağır iş yükü

Haber-Sen üyesi işçiler çalışma şartlarındaki zorlukları dile getirmek için PTT Genel Müdürlüğü önünde eylem yaptı. Yapılan basın açıklamasında Haber-Sen Genel Başkanı Baki Çınar "*çalışanların iş yükünün arttığını, her geçen gün çalışan sayısı azaldığı içinse işlere yetişilemediğini, bundan dolayı birçok iş yerinde halkın çalışanlarla karşı karşıya geldiğini*" söyledi.

Çınar ayrıca çalışan sayısının yaklaşık 50 bin olması gerekirken, 30 bin olduğunu 20 bin eksiğin çok büyük sorunlara yol açtığını söyledi. Ağır iş yüküyle karşı karşıya olduklarını ifade eden Haber-Sen üyeleri çalışma şartlarının ve ücretlerinin düzeltilmesi talebini dile getirerek basın açıklamasına son verdiler.

DTP'ye kapatma davası

Susturursan barış olmaz

DTP
2005

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, Demokratik Toplum Partisi (DTP) hakkında "devletin ülkesiyle ve milletiyle bölünmez bütünlüğü aleyhine eylemlerin odağı" haline geldiği gerekçesiyle temelli kapatılması istemiyle dava açmıştı.

DTP'de açılan kapatma davasına karşı ön savunma verdi. Partinin avukatları aynı zamanda milletvekili olan Hasip Kaplan ve Hamit Geylani Anayasa Mahkemesi'ne ön savunmalarını sundular. Kaplan, çıkışta yaptığı açıklamada, 3 aşamalı savunma stratejilerinin ilki olan ön savunmayı sunduklarını belirtip "Türkiye artık 21. yüzyılda partiler mezarlığına dönüşen bir ülke olmaktan ve bu ayıptan kurtulmak zorundadır 12 Eylül darbesiyle bugüne kadar 28 siyasi parti hakkında kapatma kararı verildiğini söyledi. Devamında "Türkiye'de düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün önünün açılması gerektiğini, Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) 301. maddesi başta olmak üzere bütün engellerin kaldırılması gerektiğini" ifade eden Kaplan, siyasi partilerin kapatılmasına seçmenin sandıkta öz iradesiyle karar vermesi gerektiğini belirtti.

Barışı imha etmek isteyenler bugün DTP'yi kapatmayı ve onu tecrit etmeyi akıllarına koymuş durumdalar. Milyonların desteklediği bir partiyi kapatarak oy verenleri ve barış politikalarını tehdit ediyorlar. Barış yanlıları olarak bu tehditlere prim vermemeli DTP'nin yanında olduğumuzu açıkça göstermeliyiz.

11 Şubat'ta İstanbul'da Hrant'ın arkadaşlarının çağrısıyla buluşan 500 kişi Beşiktaş'ta mahkrmrnin biraz ilerisinde eylem yaptı. Ankara ve İzmir'de Irkçılığa ve Milliyetçiliğe Durde'nin yaptığı basın açıklamalarına 100'er kişi katıldı.

Hrant Dink'in katledilmesine ilişkin davanın 3. duruşması, İstanbul 14. Ağır Ceza mahkemesi'nde yapıldı. Davada 8'i tutuklu toplam 19 kişi yargılanıyor.

Duruşma salonunda, herkesin bu davada sonuca ulaşılmayacak kaygısını güçlendiren gelişmeler yaşandı. Adli tıp raporuyla yaşının 19 olduğu ortaya çıkan tetikçinin yaşı mahkeme kayıtlarına yine 17 olarak girdi. Büyük abi Erhan Tuncel "başımıza azize kesildi" diyerek Rakel Dink'i hedef gösterdi. Yasin Hayal, Dink'in ailesine el kol hareketleri yaptı ve hakimin sevecen uyarısıyla karşılaştı. Yasin Hayal'in avukatı Ergenekoncu Fuat Turgut, "Ermeniler piyasada kına bırakmamış" ve Dink destekçilerine "etnikçi pislikler" diyerek Türk adalet ine güven duygularını pekiştirdi.

Bütün bu katiller toplamının, pervasızlıklarını ve cesaretlerini nereden aldıklarını görmek için alim olmaya gerek yok. Bugün Türkiye'de 301. maddeyi hala savunanlar, muhtıra verenler, muhtırayı destekleyenler, cumhuriyet mitingleri düzenleyenler, medyanın yargısız infazcıları, yargıyı düşünce özgürlüğüne karşı set olarak ören yargı mensupları ve akademik darbeciler. Say say bitmez. Muazzam bir kalabalığa sahip olduklarından değil. Devletin başına çöreklendiklerinden ve güç ve konumlarını kullanarak yaygın bir örgütlenmeye sahip olduklarından say say bitmez. İşte bu tetikçiler çetesi pervasızlıklarını bu çevrelerden alıyorlar.

Oysa Hrant'ın arkadaşları güçlerini emeğiyle dürüstçe geçinenlerden, sınırsız özgürlük isteyenlerden, adalet isteyenlerden, bir güvercine asla zarar vermeyecek milyonlardan, çoğunluktan güç alıyorlar.

Sabahın erken saatlerinde bu nedenle tanıyan tanımayan yüzlerce Hrant dostu bu davanın takipçisi olduğunu göstermek için Beşiktaş'ta adliye önündeydi. İçerde bir avuç tetikçi, dışarıda yüzlerce adalet yanlısı Hrant dostu. Yargı ne karar verirse versin, milyonların bu davayı unutmayacakları ve adalet sağlanan kadar işin peşinde olacaklarını gösteren bir tablo var hala.

Denizleri çöplük yapan sistem

İzmit körfezindeki kirlenmenin ulaştığı vahim boyut su yüzeyini kaplayan beyaz maddeyle kendini gösterdi.

- Dünyada her yıl 450 milyar metreküp arıtılmamış ya da kısmen arıtılmış çöp ile endüstriyel ve tarımsal atık denize bırakılıyor.
- Denizlere yüzde 50'si plastik olmak üzere saatte 675 bin kilogram çöp atılıyor. Denize atılan bir cam şişe 1 milyon yılda, 1 plastik şişe ise 450 yılda ancak çevrime karışıyor.
- Denizlerdeki çöpler, her yıl 1 milyondan fazla deniz kuşunu öldürüyor.
- Türkiye'de, sanayi tesislerinin yüzde 98'inde, belediyelerin yüzde 95'inde, turizm tesislerinin ise yüzde 81'inde atık arıtma tesisi bulunmuyor.
- Dünya nüfusunun neredeyse yarısı sahillerde yaşıyor.
- Her 20 kişiden 1'i, ömründe bir kere, kirli bir denize girmekten hastalanıyor.
- Her yıl yaklaşık 250 milyon kişi, kirli denizlere girdiği için mide ve bağırsak enfeksiyonu ile üst solunum yolları hastalıklarına yakalanıyor.
- Akdeniz havzası, dünyadaki 34 sorunlu bölge içinde üçüncü sırada yer alıyor.

Kürtçe dilekçe yazdı cezayı aldı

Diyarbakır'dan, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na bir dilekçe yazarak başvuru yapan Mehdi Tanrıkulu bundan dolayı başının belaya gireceğini duysa kulaklarına inanmazdı. Sorun Tanrıkulu'nun dilekçeyi anadili Kürtçe yazması.

Türk adaleti bu isyana yanıt vermekte gecikmedi. Ve İstanbul 1. Sulh Ceza Mahkemesi Hakimi "Sanığın suç işleme konusundaki ısrarlı ve pervasız tutumu ve böylece belirlenen kastın yoğunluğu, geçmiş mahkumiyet durumu da dikkate alınarak bireyselleştirilen cezanın, yasada öngörülen en üst sınırdan uygulanması sonucuna varılmıştır" dedi ve Tanrıkulu'nu 6 ay hapis cezasına çarptırdı.

Tanrıkulu ise "Çok ilginçtir ki ben kendi dilimi konuşmak için şikayette bulundum ancak yargılandım. Bana yapılan haksızlığın giderilmesini istiyorum. Ben Türkiye için demokrasi ve hukuk istiyorum" dedi.

Bu haber Kürtler her türlü haktan yararlanıyorlar diyenlere iyi bir cevap olsa gerek. Aynı zamanda Kürt varlığına tahammülsüzlüğün de geldiği boyutu göstermesi açısından ilgi çekici.

Yargıtay'ın yeni başkanı ulusalcıymış

Yargıtay'da 95. turda 131 oyla başkanlığa seçilen Hasan Gerçeker'in bir önceki görevi, terör suçlarına bakan 9. ceza dairesi başkanlığıydı.

9. ceza dairesi başkanlığı yaparken kamuyu yakından ilgilendiren bazı davalarda vermiş olduğu kararlarla sicil yapmış bir yargıç.

Gerçeker, Şemdinli davasında sanık astsubaylara verilen hapis kararını bozma, Hrant Dink'e Türk Ceza Kanunu'nun 301. maddesinden verilen mahkumiyeti onama gibi sicillere sahip.

Koyu bir ulusalcı olarak bilinen yeni Yargıtay başkanı şimdiye kadar yaptıklarının bundan sonrası için de yapacaklarının garantisi olacağı izlenimini şimdiden veriyor.

sosyalist işçi

AKP, MHP, peki sol nerede?

Başörtüsü yasağının kaldırılmasında MHP'nin yaptığı hamleyi gözden kaçırmamak gerek. 22 Temmuz'da parlamentoya giren, onu meclise taşıyan CHP'yi aşıp ana muhalefet partisi konumuna yerleşen MHP beklediği patlamayı yapamadığı için moralsizdi. AKP'yi başörtüsü yasağını kaldırması için sıkıştırarak kurduğu ittifak, TÜSİAD'ın sert tokadını yiyen MHP için yeni bir toparlanma şansı olarak kullanıldı.

Türban yasağının kaldırılması ve MHP aslında pek de yan yana koyulacak gibi değil. 1999-2001 yılları arasında MHP'nin başını çektiği hükümet yasağı kararlılıkla uygulamıştı. Yüzlerce kadın öğrencinin eğitim hakkını ellerinden almışlardı. MHP'nin faşistliğini gizlemek için her zaman kullandığı İslamcılığın bir takiye olduğu açıkça görülmüştü.

MHP belli ki AKP tabanına seslenmek, onu kazanmak istiyor. Bu zor. Hem yaptıkları unutulmadığı için, hem de darbe sürecinde oynadıkları rolden.

Türban yasağına karşı çıkmak kimseyi MHP'yle yan yana düşürmez. Toplumun büyük çoğunluğu için yasağı kaldırtan iki yüzlü MHP değil AKP'dir.

Asıl endişelenilmesi gereken yeni-liberal AKP iktidarı ile faşist MHP muhalafeti arasında kalmak. MHP, her fırsatta AKP'yi sıkıştırmaya, tabanıyla karşı karşıya getirmeyi deneyecektir. Emekçi sınıflar ve ezilenler için bu hiç de iyi bir tablo değil. Çünkü tabloda bir şey eksik: Sol.

Toplumsal saflaşmalarda net tutum alan, koşulsuz bir şekilde tüm ezilenlerin haklarını savunan, işçi sınıfı saflarındaki bölünmelere karşı mücadele eden bir sol alternatif varolmadıkça soygun ve satır arasında gidip geleceğiz.

Türban tartışmasından çıkan en önemli ders özgürlükçü, demokratikleşmede kararlı yeni bir solun vakit geçmeden inşasına girişmektir.

AKP, Ergenekon çetesi operasyonundan sonra başörtüsü yasağını kaldırarak daha da güçlendi. Önümüzdeki yerel seçimlerde gücünü pekiştirmek isteyecek. Bunu başarırsa dönüp emekçi sınıflara daha şiddetli bir ekonomik saldırı yürütecek.

Yerel seçimlerde, başı örtülü başı açık kadınları, işçileri, gençleri, işsizleri, eşcinselleri, yaşlıları, sakatları, hiçe sayılanları temsil edebilen adaylar çıkarmak. Yeni-liberal saldırganlığa karşı 1 milyon oy toplamak. İşte bu yeni bir sol alternatif için gerçek bir adım, gerçek bir mücadele konusudur.

NATO'nun sonu mu geldi?

ABD ortak arıyor

Volkan Akyıldırım

"Savaşmak isteyen ve istemeyenlerden oluşan ikiye bölünmüş bir ittifak olamayız, olmamalıyız." Münih 44. Güvenlik Konferansı'nda konuşan ABD Savunma Bakanı NATO üyelerini Afganistan'a daha fazla asker göndermeye böyle çağırıyordu. Gates, diğer üye ülkelerin Afganistan'ın işgaline ortak olmamasının NATO'nun sonu demek olduğunu açıkça söyledi.

Anti-komünizm

NATO, 1949 yılında, ABD'nin SSCB tehdidine karşı Avrupa'nın güvenliğini sağlama sağlamak gerekçesiyle kuruldu.

NATO üyesi ülkeler, ortak savunma için yeteneklerini geliştirmeye, herhangi bir üyenin toprak bütünlüğü, siyasi bağımsızlık ve güvenliği tehlikede olduğunda bir araya gelmeyi ve herhangi birine saldırıldığında bu saldırıya hepsine karşı yapılmış bir saldırı olarak kabul etmeyi taahhüt etmişti.

Soğuk savaş bitti, SSCB yıkıldı. Çok kutuplu dünyada ABD tarafından seçilen tehdit bu kez "uluslarası terörizm"di. Kast edilen İslamcı hareketti.

İslami terörizm

11 Eylül'de ikiz kulelere yapılan saldırının sorumlusu hemen ilan edildi. Ardından Afganistan'a bomba yağdırıldı ve işgal edildi.

Bush "ya benden yanasın ya terörist" diyerek geniş bir savaş cephesi oluşturmak istedi. Ancak başaramadı. Aktif çatışmalara ABD'nin yanısıra İngiltere, Kanada ve Hollanda güçleri giriyor. Sınırlı sayıda askerle. NATO, Afganistan'a girse de asıl askeri güç olarak ABD giderek yalnızlaştı.

Bush durmadı. Irak'a saldırı için geniş bir koalisyon kurmak istedi. Müttefiki İngiltere uzun süre yanında kalsa da başta Almanya ve Fransa olmak üzere bir çok gelişmiş ülke Irak'a asker göndermeye ya da işgale daha aktif katılmaya yanaşmadı. Rusya ve Çin ise Afganistan ve Irak konularında ABD'nin karşısında durdu.

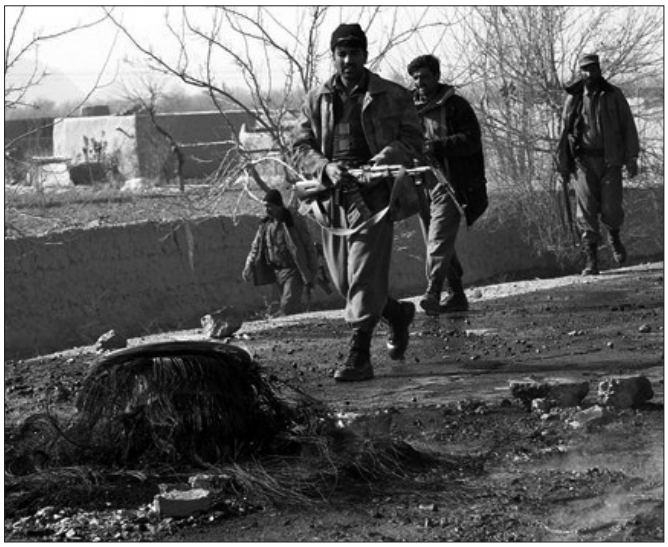

Afganistan'da bombalamalar, intihar saldırıları ve çatışmalar bütün şiddetiyle devam ediyor

Şimdi ABD hem Afganistan'da hem Irak'ta tam anlamıyla bataklığa saplandı. Afganistan'daki işgal başarısız. Taliban bir çok bölgenin kontrolünü elinde tutuyor.

Gates, Münih'ten Irak'a hareket ederken ABD genelkurmayı yeni strateji sayesinde direnişin bastırıldığını söylüyordu.

Gates, Irak'a indiğinde Bağdat'ta bombalı saldırı sonucu 33 kişi öldü. ABD'nin Irak'ta da yalnız kaldığı açık.

Yalnızlaşan ABD

Gates'in NATO'ya çektiği rest, hem artık işlevsizleşen bu örgütün işinin bittiğinin ilanı hem de işlerin kötüye gittiğinin itirafı. ABD, Avrupa ülkelerini ve diğer müttefiklerini bu yüzden aktif savaşa çekmek istiyor.

Almanya Merkel, Fransa'da Sarkozy hükümeti buna oldukça hevesli gözüküyor.

Münih'teki toplanıda konuşan Almanya Savunma Bakanı Franz Josef Jung da NATO ülkelerinin kriz bölgelerine müdahale edebilmeleri için ortak bir tasarı hazırlanması çağrısında bulundu.

Almanya 200 kişilik bir müdahale gücünü Afganistan'a göndermeye planlıyor.

Fransa'nın İran'a askeri müdahaleye sıcak baktığı biliniyor.

Tüm bu gelişmeler Afganistan'ın işgalinin yedinci, Irak'ın işgalinin beşinci yılında küresel savaş karşıtı hareketin önemini artırıyor.

Anti-emperyalist mücadele dünya çapında milyonları harekete geçirebilirse emperyalistleri toparlanmaktan alıkoyabiliriz.

MARKSİZM 08

16-19 mayıs istanbul

DSİP tarafından örgütlenen 4 günlük tartışma toplantıları dizisi
marksizm2008@gmail.com ● 0536-335 10 19 ● www.dsip.org.tr

- AKP, din ve büyük sermaye
- Medeniyetler çatışması
- Irkçılığı ve milliyetçiliğe nasıl durduracağız?
- Kürt sorununda çözümün neresindeyiz?
- Sosyalistler ve milliyetçilik
- Modern emperyalizmin ekonomi ve politiği
- Savaş, emperyalizm ve direniş
- Dünya krizi ve direniş
- Marksın kapitalinden 21. yüzyılda kapitalizme
- Gelecek süpergüç Çin mi?
- Yeni liberalizmin sonuna mı gelindi?
- Venezüela: Sokaklar seçkinlere karşı
- Sağlık hakkımızı koruyalım
- Kadınlar nasıl özgürleşecek?
- Kapitalizm ve cinsel ayrımcılık
- Küresel ısınmayı durdurun dünyayı değiştirin
- Marks ve ekoloji
- Nükleer santrallar neden yapılmamalı?
- Rus Devrimi nasıl ve neden yenildi?
- Stalinizm ve sosyalizm
- Kapitalizm sonrası yaşam
- Devrim nasıl bir şey olacak?
- Solda yeni bir alternatif
- Rosa Lüksemburg ve kitle grevleri
- Lenin ve devrimci parti
- Rock müziği ve direniş
- 1968: Son büyük yangın
- 1968: Türkiye'de yeni bir solun oluşumu
- 1968: Doğu Avrupa'da özgürlük rüzgarı

Bugüne kadar Marksizm toplantılarına katılmış konuşmacılardan bazıları

Orhan Pamuk, Ahmet Oktay, Ufuk Uras, Nuray Mert, Akın Birdal, Murat Çelikkan, Sevgi Göğçe, Ragıp Duran, Sevil Erol, Ercan Karakaş, Ertuğrul Kürkçü, Algan Hacaloğlu, Hilal Atıcı, Filiz Koçali, Bülent Somay, Melda Keskin, Roni Margulies, Hayri Kozanoğlu, Tayfun Mater, Levent Şensever, Sami Evren, Melih Pekdemir, Rıdvan Akar, Alex Callinicos, Şenol Karakaş, Sevgi Uçan, Mete Çubukçu, Sinan Özbek, Abdullah Aysu, Barış Pirhasan, Doğan Tarkan, Yıldız Önen, Fethiye Çetin, Selim Deringil, Ahmet Tonak, Harun Tekin, Yıldız Ramazanoğlu, Bülent Somay, MemetAli Alabora, Metin Yeğin, Avi Haligua

Barajların doluluk oranı düşük, elektrik faturaları yüksek

Rüzgara ve güneşe bakmıyorlar

Türkiye'nin önemli bölümü aşırı soğukların etkisindeyken artan enerji ihtiyacı giderek bir krize dönüşüyor. Artan elektrik ve doğalgaz faturaları halkı usandırırken her şey deredeyse bir pamuk ipliğine bağlı.

İran, aşırı soğuklar gerekçesiyle tüketimi artırdığı gerekçesiyle doğalgazı kesti. Rus enerji devi Gasprom 1,5 milyar dolarlık alacağını hemen ödemesi için Ukrayna'nın gazını kesme kararı Enerji Bakanlığı'nda kriz beklentisini artırdı. Gasprom gaz vermeye devam edeceğini söylese de enerjide yüzde 70 dışa bağımlı olan Türkiye endişeden kurtulamıyor.

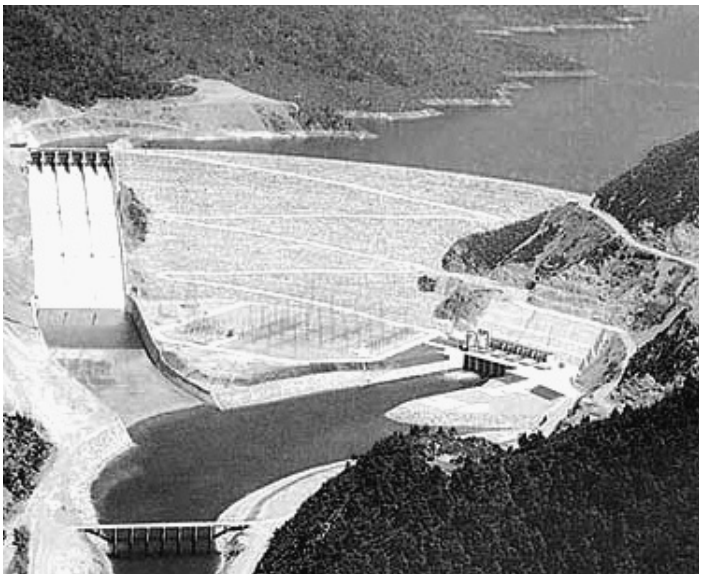

Enerji tüketimi artıyor

Türkiye'de tüketilen birincil enerji sırasıyla yüzde 39 petrol, yüzde 27 kömür, yüzde 21 doğalgaz, yüzde 13 yenilenebilir enerji (hidroelektrik santralleri vb.) kaynaklarından geliyor. Türkiye dünya enerji üretiminin binde 9'unu gerçekleştiriyor.

Türkiye'nin enerji tüketiminde doğalgaz belirleyici bir rol oynuyor. İşte bu rol enerji planlarını alt üst ediyor.

2007'de elektrik tüketimi bir önceki yıla göre yüzde 8,5 arttı. Soğukların arttığı Ocak ayında artış yüzde 14,1'e ulaştı. Ocak 2007'de 15,9 milyar kwh elektirk üretilirken, 15,7 milyar kwh tüketildi. İran bu yıl olduğu gibi geçen Ocak'ta da doğalgazı kesti. Elektrik tüketimi karşılamak için hidroelektrik santrallerine yüklenildi. 1,7 milyar kwh yerine barajlardaki üretim 3,3 milyar kwh'a çıkarıldı. Doğalgazla çalışan mobil santralar devreye sokuldu.

Ancak hidroelektrik santralları da çözüm olmaktan uzak.

Küresel ısınma sonucu yaşanan kuraklık nedeniyle baraj- lardaki doluluk oranı hızla düşüyor. Uzun yıllar ortalama 4,6 m3'lük baraj doluluk oranları 2,4 milyar m3 seviyesine indi. Çevre Bakanı "yeterince suyumuz var" dese de Aralık ayında gerçekleşen yağışların durumu pek de düzeltmediği görülüyor.

Elektriğe olan ihtiyaç artarken yüksek fiyatlardaki petrolün tüketimi yüzde 4,7 düştü. Buna karşılık hidroelektrik yüzde 10,6, doğalgaz yüzde 13,5, kömür yüzde yüzde 10,1 oranında artış gösterdi.

Rüzgar bekletiliyor

Türkiye enerji tüketimi her an büyük bir krizle karşılaşma tehlikesini yaşarken özelleştirme planlarının uygulanması durumu toplumun büyük çoğunluğu için daha vahim hale getirecek.

Artan enerji ihtiyacı gerekçe gösterilerek nükleer santrallar dayatılırken, bir çok ilde çevre ve insan felaketine yol açacak termik santral kurma girişimleri hız kazanıyor.

Çözüm rüzgar ve güneş başta olmak üzere yenilenebilir enerji kaynaklarına yönelmek. Ancak bu siyasi bir tercih. 78 bin megavatlık rüzgar santralı kurmak için 1 Kasım 2007'den bu yana yapılan 780 milyon YTL'lik başvuru hakkında hiçbir işlem yapılmadı. Gerekçe yasal değişikliğin beklenmesi. Ancak kaybedecek zaman yok.

Artan faturalardan, küresel ısınmadan, çevre kirliliğinden rahatsız olan çoğunluğun baskısı olmadan gerçek çözüm için adım atılmayacak.

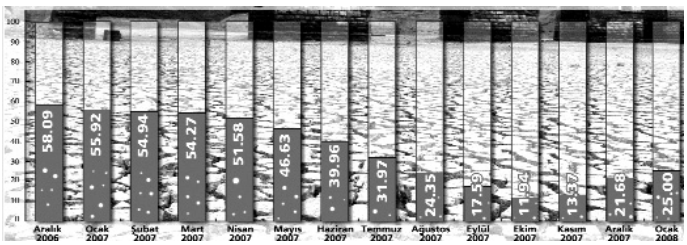

İstanbul'da barajların doluluk oranları hala çok düşük düzeyde

Elektriğe yine zam

Hükümet yılbaşında elektriğe yaptığı zamla epeyce tepki çekmişti. Yüzde on dört oranındaki zam vergilerle birlikte yüzde yirmiye çıkmış ve bütçeleri zorlamıştı.

İki ay önce yapılan bu zam yetmiyormuş gibi, hükümet yeni bir uygulamaya imza atmaya çalışıyor.

Normalde elektrik faturalarında Belediye Tüketim Vergisi (BTV) adıyla bir vergi alınıyor. Bu vergi konutlarda yüzde beş, sanayide ise yüzde bir oranında. buradan elde edilen gelirle sokak aydınlatmalarının gideri karşılanmaya çalışılıyor.

Belediyelerin TEDAŞ'a olan 2 milyar YTL'lik borcu hükümeti yeni bir formül arayışına soktu. Bu formül elbetteki vatandaşın cebine göz dikti.

Hükümet bundan sonra elektrik faturalarında BTV'ye devam ederken aynı zamanda sabit ücret adı altında vatandaşlardan katkı payı alacak.

Bütün bunların ardındaki mesele, elektiriği piyasaya sunup özelleştirmede cazip hale getirmek. Yeni-liberal politikalarıyla sermayeye hizmet eden bu hükümet yine milyonları yoksulları soyarak bu konudaki istikrarını sergiledi.

GÖRÜŞ

Midas'ın kulakları, eşşek kulakları!

"Kürtler, Türklerin Ön Asya'da yaşayan bir boyudur". Haftasonu Ankara'da Barış Meclisi'nin konferansında Murat Belge anlattı; *Meydan Larousse* ansiklopedisinin "Kürt" maddesinde böyle yazıyormuş! *Grand Larousse Encylopedique* dünyanın önemli 2-3 ansiklopedisinden biridir. Türkiye Cumhuriyeti'nin eline düşene kadar! Bunu da Yunan mitolojisine dayanarak açıkladı Belge. Dokunduğu her şey altına dönüşen Kral Midas gibi, Türkiye Cumhuriyeti'nin dokunduğu her şey ahmaklığa dönüşüyor.

Konuşmacılardan Doğu Ergil de "Kürt" kelimesinin karlar üzerinde yürürken çıkan "kart kurt" sesinden kaynaklandığı tezinden yola çıkarak, ilginç bir etimolojik soruna parmak bastı: "Peki, insana sormazlar mı", dedi, "niye 'kurt' sesinden türemiş de, 'kart' sesinden türememiş?"

Daha da eğlenmek isteyenler, Türkçü, faşist, kuvayı milliyeci, ulusalcı web sitelerine girerek Kürtlerin Türklüğü, Kürtçe'nin Türkçeliği konularını kahkahalarla izleyebilir.

Faşistlerle ulusalcıların ahmaklığında şaşacak bir şey yok. Daha önemlisi ve daha az bilineni, bütün bu ahmaklıkların Cumhuriyet'in erken dönemlerinde geliştirilen, üstelik çoğu Mustafa Kemal'in doğrudan talimatları doğrultusunda geliştirilen resmî teorilerden kaynaklanıyor olması.

Örneğin, Bizzat Atatürk'ün emriyle kurulan Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti'nin (yani günümüzün Türk Tarih Kurumu) geliştirdiği 'Türk Tarih Tezi', Murat Belge'nin Kral Midas önermesine pek uygundur.

Bu tez uyarınca, Türkler, brakisefal ve beyaz ırktandır (yani Moğol, sarı filan değil). Beyaz ırkın anayurdu Orta Asya'dır. Medeniyetin beşiği de Türklerin anayurdu olan Orta Asya'dır. Göçler sonucu Türkler dünyanın her tarafına yayılmış ve herkesi uygarlaştırmıştır. ("Uygar" kelimesini de, yine Atatürk'ün kurdurttuğu Türk Dili Tetkik Cemiyeti, yani günümüzün Türk Dil Kurumu, "Uygur" kelimesinden türetmiştir; yani tüm uygarlık Uygur Türklerinden gelir!). Sümer uygarlığını Türkler kurmuştur; Mısır medeniyetinin ilk kurucuları Türklerdir; Latin Amerika'nın Maya, Aztek ve İnka uygarlıklarını Türkler kurmuştur. Kısacası, Avrupa'dan Çin'e kadar uzanan bölgede yaşayan halkların hepsi (sarı, siyah ve kötü olanlar hariç) aslen Türktür.

Ben ilkokuldayken, Türklerin Orta Asya'dan dağılımını gösteren rengârenk ve pek güzel haritalar olurdu. Atatürk, Türk Tarih Tezi'nde dile getirilen göç hareketleri ve 'Kayıp Kıta Mu' efsanesi arasında bir bağlantı kurulabileceğini düşünmüş ve bu konuda araştırma yapmak için girişimlerde bulunmuştur. Efsaneye göre, Asya ve Amerika kıtaları arasında bulunan Mu kıtası 70 bin yıl önce batmıştır. Atatürk, Türklerin Mu kıtasından dünyaya yayılmış olabileceğini düşünerek bir araştırma başlatmış, Meksika elçisi Tahsin Mayatapek'i Türkçe ile Maya dili arasındaki benzerliklerin araştırılmasıyla görevlendirmiştir.

Türk Dili Tetkik Cemiyeti ise, Hermann Kvergi? adlı bir Avusturyalının ileri sürdüğü tüm dünya dillerinin Türkçe'den kaynaklandığı tezini Atatürk'ün yoğun desteğiyle geliştirmiş, Güneş Dil Teorisi'ni yaratmıştır. *Türk Devrim Tarihi* adlı kitabın yazarına göre, "Ama 1935'te başlayan ve Türk Dil Kurumu'nun 1936'daki üçüncü kurultayında kabul edilen Güneş Dil Kuramı'nın uygulamasında kimi kez aşırılığa kaçıldığı ve bir çıkmaz yarattığı görülünce bundan vazgeçilmişti"!

Dokunduğu her şeyin altına dönmesinin yanı sıra, Midas'ın bir özelliği de eşşek kulaklı olmasıdır. Ahmaklık da, eşşek kulaklılık da yeni başlamadı. İkisi de Cumhuriyet kurulduğundan beri aramızda.

Roni Margulies

Sıradan insanlar, AB'ye katılmanın , kendilerini Batılı yaşam standartlarına ulaştıracağını umdular. Fakat bu işçiler gittikleri ülkelerde bir yandan çok düşük ücretle çalışırken, bir yandan da kaldıkları yerlere çok yüksek paralar ödemek zorunda kaldılar. Doğu Avrupa Devrimleri'nden sonra işçiler şimdi yeni-liberalizme karşı mücadeleyle karşı karşıya

Doğu Avrupa için yeni sol

Andy Zebrowski

1989'da, Doğu Avrupa'nın altı ülkesinde tek partili rejimler çöktü. Birkaç hafta içinde, Bulgaristan, Çekoslavakya, Doğu Almanya, Macaristan, Polonya ve Romanya'da büyük politik değişiklikler oldu.

1989 devrimleri, hiç değişmeyecekmiş gibi görünen politik rejimlerin hızla değişebileceğini, devrimlerin bir ülkeden diğerine hızla yayılabileceğini ve parlamenter demokrasinin kurulmasıyla sınırlı bir politik devrimin, toplumu kökten değiştirmek için yeterli olmadığını gösterdi.

Bu rejimlerin politik olarak çökmesi, Batı tarzı yeni pazar ekonomisinin, bu ülkelerde büyük bir heyecanla karşılandığı anlamına gelmez. İlk başta işçilerin kafası karıştı, fakat korkup geri çekilmediler. Polonya Dayanışma Sendikası – eski rejime karşı mücadelenin bütün ülkeye yayılmasını sağlayan sendika – işçilerin piyasa reformlarını kabul etmesi gerektiğini savundu. Fakat, işçiler ücret kesintilerinin ve özelleştirmelerin sonuçlarını gördükçe, bu savunma giderek etkisini kaybetti.

1989'da, neredeyse bütün Komünizm sonrası ülkelerde ekonomiler küçüldü. Sadece Polonya bu konuda bir istisna oluşturdu, fakat orada da işçiler büyük bir işsizlik dalgası ile karşı karşıya kaldılar. Yoksulluk sınırının altında yaşayanların oranı yüzde 60'a, aşırı yoksulluk sınırı altında yaşayanların oranı ise yüzde 13'e ulaştı.

Aşağılama

Bugün bölgedeki partiler, seçimleri kazanmak için, gerçek amaçlarını daha çok saklama gereği duyuyorlar. Seçim kampanyalarında 'liberal' ve 'neoliberal' kelimeleri aşağılamak için kullanılıyor.

Doğu Avrupa ekonomileri, dünya ekonomisiyle, 1989'dan önce olduğundan daha çok iç içe geçiyor. Fakat bu, olması düşünüldüğü gibi olumlu bir gelişme değil. Avrupa Yeniden Yapılanma ve Kalkınma Bankası Birinci Başkan Yardımcısı Varel Freeman'a göre, Doğu ve Orta Avrupa ülkeleri, bugünlerde dünya ekonomisinde yaşanan kargaşadan kaçamayacaklar.

Bu arada Batı, jeopolitik gücünün artırmaya çalıştı. Polonya, Macaristan ve Çek Cumhuriyeti, 1999 yılının Mart ayında, tam da örgütün Sırbistan'ı 11 hafta boyunca bombaladığı zaman NATO'ya katıldılar.

Avrupa Birliği, küresel sistemde rekabet gücünü artırabilmek için kendisini genişletti. 2004'de, Litvanya, Letonya Estonya, Çek Cumhuriyeti, Macaristan, Polonya, Slovakya ve Slovenya, Avrupa Birliği'ne katıldılar. Bulgaristan ve Romanya ise 2007'de katıldı.

Sıradan insanlar, AB'ye katılmanın , kendilerini Batılı yaşam standartlarına ulaştıracağını umdular. Fakat bu işçiler gittikleri ülkelerde bir yandan çok düşük ücretle çalışırken, bir yandan da kaldıkları yerlere çok yüksek paralar ödemek zorunda kaldılar.

AB içinde devletler birbirleriyle eşit değiller. Bulgaristan ve Romanya'dan gelen işçiler, diğer işçilere göre, daha az sayıda ülkeye girme hakkına sahipler. Bu ülkerden hiçbirisinin, Avrupa ülkeleri arasındaki sınırların kaldırıldığı Schengen bölgesine girmelerine izin verilmedi.

Gümrük çalışanları üzerindeki iş yükünün giderek artması, Polonya'da bugünlerde yaşanan gösterileri yarattı. Madencilerin zaferi, grevler ve hemşirelerin protestoları ve öğretmenlerin Varşova'da düzenlediği büyük gösteriler, diğer içileri de cesaretlendiriyor ve ücret artışı talebiyle sokağa çıkmaları için teşvik ediyor. Ayrıca, Polonya'daki Tesco çalşanları da, ücret artışı talebiyle grev yapacakları tehdidinde bulunuyorlar.

Hükümet, geçen seneki reformlardan sonra yaşanan grevlerden dolayı endişeli. Aralık ayında Macaristan'da kamu sektörü greve çıktı. Sendikalar, başka eylemler yapacaklarını söylüyorlar ve demiryolu işçileri gereve gitmeyi planlıyor.

Polonya, 2003 yılının Mart ayında, ABD'nin önderliğinde Irak'ı işgal eden dört devletten bir tanesiydi. Bütün "Komünizm sonrası" ülkeler, NATO'nun Afganistan'ı işgaline katıldı. Fakat aslında bu ülkelerin halkları bu emperyalist savaşlara dahil olmak istemiyorlardı.

Bölgede, Irak işgaline karşı en büyük gösteri, 2003 yılında Macaristan'da gerçekleşti ve hükümetin Budapeşte'de yapılacak gösteriyi yasaklamaya çalışması üzerine 30,000 kişi yürüdü. Polonya'da, 2003 yılında, her biri onar bin kişilik iki gösteri oldu. Yine Polonya'da, 2004 yılında 10,000 kişinin katıldığı anti-kapitalist bir gösteri oldu.

ABD, kısa süre önce, füze kalkanlarını Çek Cumhuriyeti ve Polonya'ya yerleştirerek Soğuk Savaş'ı yeniden canlandırma girişiminde bulunması muhalefete neden oldu. ABD'nin bu girşimine karşı en etkileyici gösteri, Çek Cumhuriyeti'nde yapılan ve on binlerce kişinin katıldığı gösteri oldu. Fakat bu hareketlerin politik bir odağa ihtiyaçları var, yoksa bu aşağıdan direnişin meyvelerini düzen partileri toplayacaklar.

Eski komünist rejimler konusunda yanılsama içinde olanlar ve eski Komünist partilerin üyeleri böyle bir alternatifin inşa edilmesine katkıda bulunabilirler. Almanya'da, eski Komünist PDS'nin üyeleri böyle yapıyorlar.

Sorulması gereken sorular şunlardır: İnsanlar ücret kesintilerine karşı mı? Grevleri destekliyorlar mı? ABD'nin işgallerine ve füze kalkanlarına karşılar mı? Kadınlara ve azınlıklara yönelik ayrımcılığa karşılar mı? Eğer bu sorulara cevapları evet ise, o zaman onlarla bir birlik kurulabilir. Eski rejimlere karşı alınacak tutum ikinci plandadır.

2006 yılının Eylül ayında Macaristan'da yaşanan olaylar, böyle bir alternatifi inşa etmenin ne kadar acil bir görev olduğunu gösterdi. Sosyalist Partili başbakan Ferenc Gyurcsány'ın yalan söylediğini itiraf ettiği ve işçilere saldırma amacını açıkladığı ses kayıtlarının ortaya çıkması yoksulları öfkelendirdi ve protesto gösterilerine neden oldu. Ancak, radikal sol çok zayıf olduğu için, bu gösterilere Naziler hakim oldular.

Ve bir yandan yeni birsolu inşa ederken, bir yandan da devrimci sol güçleri büyütmeliyiz.

Devlet kapitalizminden neoliberalizme

Doğu Avrupa rejimlerinin 1989'da çökmesi kaçınılmaz değildi. Bu rejimler, insanlar artık onları istemediği için çöktüler. Grevler ve kitle gösterileri bu rejimlerin sonunu getirdi.

Bunların sonucunda, seçimler yapılabildi, sendikalar yasal olarak işlemeye başladı, ve toplantı ve gösteri yapma hakkı kazanıldı.

İnsanlar bu değişimlerin yaşam standartlarını yükseltmesini beklediler. Fakat, egemen sınıf insanlara demokratik haklarını verirken, ekonomide "şok tedavisi" uyguladı.

Bu rejimler kendilerini 'Komünist' olarak tanımlıyorlardı. Ve ne yazık ki, solun büyük bir kesimi de bu rejimleri 'sosyalist' rejimler olarak görüyordu.

1917'de gerçekleşen Rus Devrimi ile birlikte, işçiler tarihte ilk kez bütün bir ülkeyi yönetmeye başladılar. Bir çok insan, Doğu Avrupa ülkelerinin köklerinin bu devrimde olduğunu düşündü.

Aslında, bu rejimler Joseph Stalin'in kanlı karşı devriminin çocuklarıydılar. Stalin, Doğu Avrupa'yı Hitler'in Nazilerinden kurtardıktan sonra Rusya'daki devlet kapitalisti rejimin benzerlerini bu ülkelerde yarattı.

Andy Zebrowski, Polonya'daki İşçi Demokrasisi' örgütünün üyesidir.

301. maddenin kaldırılması için ne yaptınız?

AKP'ye en çok fazla eleştirilerden biri bunca hak ve özgürlük kullanılamaz haldeyken türbanla ilgilenmesi.

Türban yasağını savunanlar, AKP'yi tutarlı olmamakla eleştiriyor: Türban yasağını kaldırdın, ama 301. madde olduğu yerde duruyor!

Bu eleştiri döner, gelir, sahibini vurur: Sen türban yasağını kaldırmaya yanaşmadın, 301. maddeyi nasıl kaldırtacaksın?

Türban yasağının kalkmasına "evet" oyu veren DTP'liler hükümetten tutarlı davranmasını, Kürt halkı üzerindeki baskıların kaldırılmasını talep edebilirler.

Orhan Pamuk, türban yasağına karşı. Tepeden dayatmayla bu iş çözülmez diyor.

Pamuk, türban yasağının varlığının gerçek sorunların tartışılmasını engellediğini de ekliyor. Türban yasağına karşı çıkan Orhan Pamuk, 301. maddeye ve her türden anti-demokratik uygulamaya kolayca itiraz edebilir. Çünkü hem hak ve özgürlükler, hem de AKP karşı tutarlı bir hattadır.

Türban yasağının devamından yana olanlar 301. maddenin kaldırılmasını da savunamaz, isteyemezler. Zaten ne yaptılar ki 301. madde için?

Pamuk ve diğerleri mahkeme önlerinde hakarete uğradı, yalnız bırakıldı.

Orhan Pamuk sözlerinin arkasından çekilmedi, bedel olarak yurtdışında yaşamak zorunda kaldı.

Bugün AKP'yi 301. madde konusunda tutarlı olmamakla suçlayanlar AGOS davaları sırasında neredeydi? Hrant Dink'in katillerinin mahkemelerinde neden yoklardı? Tüm ezilenlerin hak ve özgürlüklerini savunmayan ne ilericidir, ne de AKP karşısında ayakta kalabilir.

Kemalistler Bush'la aynı zeminde

George W. Bush ve yanındakiler, Ortadoğu'yu kana bulayan hegemonya savaşını ABD toplumuna kabul ettirmek için birkaç gerekçe öne sürüyorlardı. Bunlardan biri "önleyici savaş doktrini" idi. Bu doktrine göre Irak, Afganistan, İran gibi "şer ekseni" içinde tanımlanan ülkelere askeri müdahaleler yapılmalıydı çünkü bu ülkeler teröre destek veriyordu ve her an ABD'ye saldırma ihtimalleri vardı. Olası bir saldırıyı engellemenin yolu onlar ABD'ye saldırmadan önce ABD'nin onlara saldırmasından geçiyordu. İkinci bir gerekçe ise Ortadoğu'daki kadınların özgür olmaması, ABD'nin askeri müdahale yoluyla onlara özgürlük götürecek olmasıydı. Bu argümanlarla birlikte ABD, Afganistan'daki ve Irak'taki "kadınları özgürleştirmek" üzere savaşa başladı ve bütün dünyada islamofobi aracılığıyla müslümanlara yönelik bir ayrımcılığı körükledi. 5 yıldır süren işgalin sonucunda Ortadoğu'da hayatta kalmayı başarabilen

kadınların durumları 5 yıl öncesinden çok daha kötü. Iraklı aktivist ve yazar Haifa Zangana'nın söylediği gibi bugün Irak'ta kadınlar onurlarıyla gömülebilmek için mücadele verir hale geldiler. Irak'a ve Afganistan'a saldırmak için kullanılan bu iki gerekçe kulağa tanıdık geliyor. Bush'un "önleyici savaş doktrini", kemalistlerin elinde "önleyici yasak doktrini"ne dönüşüyor, ikisinde de "kadınları özgürleştirmek" elitlerin ya da silahlı bir gücün işi haline geliyor.

Özgürlükten korkma!

Üniversitelerde başörtüsü yasağı kaldırıldı. 12 Eylül askeri cuntası tarafından uygulanan yasak sonucu bir çok öğrenci öğrenim hakkından mahrum kalmıştı. Yasak kalksa da tartışmalar devam ediyor. Kemalistler miting ve yürüyüşlerle karşılık veriyor. Deniz Baykal, başbakana idam olasılığını hatırlatıyor.

AKP'ye demokratikleşme konusunda destek veren kimi aydınlar bile terddütlü. Solun bir bölümü, yasağa karşı evet ve hayır arasında üçüncü bir yol yaratıp temiz kalmaya çalışıyor. Solun geri kalanı ise yasağın sürmesinden yana.

Ancak toplumun yasağa karşı tepkisi tam tersi.

Türban yasağından yana iki yayın kuruluşunun anketlerine bakalım. Habertürk'ün anketine katılan 335 bin kişinin yüzde 53'ü yasağın kalkmasına evet demiş. Hürriyet'in anketini 17.500 kişiyle sınırlamış. Burada yasağın kalkmasına evet diyenler yüzde 92.

Aslında 22 Temmuz seçimlerinde açığa çıkan saflaşma türban konusunda da devam ediyor. Milliyetçi-laik-kemalist azınlık toplumun büyük çoğunluğuna karşı.

Yeni anayasa isteğine karşı 1982 anayasasını savunalar, darbecilerin koyduğu bu yasağın sürmesinde tutarlılar. Ya 12 Eylül'e, darbecilere karşı olup da yasaktan yana olanlar?

Şimdi ne olacak?

Yasak kalktı, şimdi herkes tartışıyor: Bundan sonra ne olacak?

Felaket tellalarına göre üniversitelerde bütün kadın öğrenciler başını örtmeye zorlanacak, okullar başörtülü öğrencilerle dolacakmış!

Başörtülü kadınların alt sınıf üyesi, başı açıkların üstlerde olduğu sayısız araştırmayla ortaya kondu.

ÖSS'nin varolduğu bir sistemde, eğitimin paralı olduğu düzende alt sınıfların üyesi başörtülü kadın öğrencilerin okulları doldurması tabi ki bir hayal.

Mahalle baskısı yüzünden daha fazla kadın örtünecekmiş. Sanki Şimdi baskı yok. Sokaklar kadınlar için şiddet, tecavüz, tacizle dolu. Mahalleler sanki çok mutlu. Aile içi şiddet, yoksullukla kol kola. Bırakalım İstanbul sokaklarını, taşrada kadın olmanın anlamı ortada. Kadınların bir bölümü ayrımcılığa karşı sosyal alanda varolmak için de örtünüyor. Yasağın sürmesini istemek sadece kadınların giyim kuşam özgürlüğüne karışmak değil, onları mevcut baskı sistemine hapsetmek anlamına geliyor.

Bundan sonra neler olacağını hep birlikte göreceğiz.

Kapı bir kez açılınca

Başörütüsü yasağının kaldırılması bir kapının açılmasına benziyor. Kapı bir kez açılınca herkes geçmek isteyecek. Hakları tanınmayan herkes haklarını isteyecek. Bu durum iki kesimi korkutuyor: Yasakçıları ve kendine güvenmeyenleri.

Kendine güvenmeyenler yasağın AKP-MHP eliyle kaldırılmasından üzüntü duyuyor. Ancak ortada bir haksızlık varsa bunu kimin kaldırdığı ikinci derecede önemlidir.

Türkiye toplumu şimdi daha muhafazakar bir noktaya mı sürükleniyor? Bu sorunun yanıtını açık ki mücadele verecek.

301. kaldırılması, cinsel azınlıkların tanınması, Alevilere, Rumlara, Ermenilere, Kürtlere hklarının verilmesi ve 84 yıldır biriken onlarca sorun. Şimdi herkes için daha fazlasını isteme zamanı.

Sorun çözülmedi, sürüyor

DTP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, Sosyalist İşçi'ye neden 'evet' dediklerini anlattı:

"Başörtüsü sorununun olmadığını bunun belirli kesimler tarafından yaratıldığını söyledik. Kadının özgürlük sorununu başörtüsü üzerinden tartışmanın aslında ne kadar ilkel bir yaklaşım olduğunu söyledik. Bu konuyu, kadını, insan hakları sorunu olarak ele aldık.

Sonuçta özgürlüğü savunuyorsanız insanların kendilerini istedikleri gibi ifade etmelerinin olanakları yaratılmalıdır. Biz eskiden beri farklı kimlik ve kültürlerin kendilerini özgürce ifade etmesini savunduk. Biz özgürlüklerin kısıtlanmasının ne demek olduğunu belki de en iyi bilen partiyiz, bu nedenle türban yasağının kaldırılmasına evet oyu verdik.

Aslında bunun çok iyi bir düzenleme olmadığının farkındayız. Mesela bu kadınlar simdi başörtüsüyle okula girebilecekler diyelim. Peki okulu bitirdikten sonra ne olacak? Tekrar evlerine mi dönecekler? Oysa bu düzenleme söyle yapılabilirdi. Bu sorun tartışmaya açılabilirdi. Kadınlar bu konuyu tartışabilirdi. Bugün bir yandan başörtülü kadınlar kamusal alanda da türban takmayı talep ediyorlar, bir yandan başka gruplar türban yasağının kalkmaması için yürüyor, dolayısıyla sorun

çözülmedi ve gerginlik hala devam ediyor.

Tepeden dayatmak yanlış

"Türkiye'de 1 milyon Ermeni, 35 bin Kürt öldürüldü" sözleriyle Ergenekon çetesinin hedefi haline gelen, 301. maddeden yargılanan ve yurtdışında yaşamak zorunda kalan nobel ödüllü romancı Orhan Pamuk başörtüsü yasağına karşı çıktı.

İtalyan Republicca gazetesinin sorularına Pamuk şu yanıtları verdi:

"Türbanın İslam kökten dinciliğiyle alakası yok. Bu, bir gelenektir. Tepeden çözümler dayatmak yanlıştır. Türkiye'nin asıl sorunları başka meselelerdir"

"Türban sorunu, her şeyden önce, kendi başına bir kökten dinci nitelik taşımamaktadır. Zira bizde kadınlar, bir zamanlar İtalya'da da olduğu gibi, geleneksel olarak eşarp takmaktadırlar. Türkiye'de başlarını örtmeye alışmış kadınların oranı da halen yüksektir. İkincisiyse başörtüsünü, sadece AK Parti yanlıları değil, sosyal demokratlara yakın kadınlar da kullanıyor."

Kendisine yöneltilen "Türkiye'de insanlar, türbanın daha ziyade siyasi simge olduğu düşüncesiyle türban karşıtı gösteriler için meydanlara iniyorlar. Bu bir özgürlük hakkı mı yoksa bir dinsel dayatma mıdır?" sorusuna yanıtı ise şu oldu:

"Kim bunu cevaplama iddiasına bulunursa müteakiben hatalı bir çözüm dayattığında aptal konumuna düşer. İdeal olan davranışları saygıyla karşılamak; meseleye şefkat ve ılımlı biçimde yaklaşmak; sorunlara ve insanlara otoriter bir tavırlara yaklaşmayıp bunları anlamaya çalışmaktır. Ben, edebiyatta hep böyle bir tavır içerisinde olmaya gayret gösterdim."

"Bu hassas bir meseledir. Profesör edasıyla tepeden bir çözüm dayatmak, hata olacaktır"

"Türkiye'de paradoks şudur: Başbakan Tayyip Erdoğan'ın türban takan kızları, kendilerini özgür hissedebilmek için kökten

dinci Bush'un Amerika'sına gitmek zorunda kalmışlardır. Erdoğan, güçlü birisi olduğu için kızlarını yurt dışına okumaya gönderebilmiştir. Ama diğer kızlarsa savunmasız durumdadırlar."

Dindarlar tehlikeli değil

Matematikçi Ali Nesin'in başörtüsü yasağının kaldırılmasından yana olan metne imza atması medyada hayli ilgi gördü. Babası Aziz Nezin, Sivas katliamından sağ kurtulmayı başarmış, İslam hakkındaki sözleriyle ölene dek hedefte gösterilmişti. Aziz Nesin'i ateizm ikonu haline getirip Ali Nesin'i kınayanlar, kardeşi Ahmet Nesin bile dönüpte Aziz Nesin'in ne söylediğine bakmamışlardı oysa.

25 Şubat 1995'te Aksiyon dergisi tarafından yapılan röportajda Aziz Nesin başörtüsü yasağına karşı tutumunu açıkça ortaya koymuştu:

"*Başörtüsünü yasaklamaya çalışmak aptallıktır. Başörtülü kızların okullara alınmamasına karşıyım. Başlarını örtmesinler demek demokrasi veya laiklik demek değildir. Neden? Çünkü, ilkokuldan beri aldığı eğitim sonucu o ister istemez birgün başını örtecektir. Örtme demek, 'Oranı buranı, aç' demek kadar saçma. Ben başlarını örtmelerinden yanayım. Ama, okullardaki din derslerinin kaldırılması lazım. Veya o dersi gerçekten din dersi yapsınlar. Mesela başka birşey: İmam-hatip mezunlarının harbokullarına girmesi mevzuu! Ben girmelerinden yanayım. İmam-hatip mezunları eğer istedikleri fakültelere girebiliyorlarsa Harb Okulları'na da girmeli.*"

Kimi TV yorumcuları bu sözleri Aziz Nesin'in yaşlılığına yordular. Bu saygısızlığı yapanlar, bir ateist olarak Nesin'in aynı röportajdaki açıklamasını da es geçiyorlar:

"**Peki dine karşı veya dinlere karşı tavır alışınız ne zaman başladı? Hangi yaşlarda?**

Ben hiçbir zaman dine karşı tavır almadım. Ne İslamiyet'e ne de bir başka dine. Bazı kesimler ısrarla beni öyle göstermeye çalışıyorlar. Kaldı ki tavır almayı da doğru bulmuyorlar. Bir kere sosyolojik olarak bu doğru değiL. Insanların inanmaya ihtiyaçları var. Mesela, Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra, hatta diğer sosyalist, komünist ülkeler dağıldıktan sonra oralardaki insanlar tekrar eski dinlerine geri döndüler. Dinlerini yaşamaya başladılar. İskoçya'da

ateizm müzesi vardı. Şimdi kaldırdılar."

Aziz Nesin'de Lenin gibi dine karşı ateist bir savaş yürütme fikrine şiddetle karşıydı. Demokrasi ve özgürlüklerin tutarlı bir savunucusu olarak başörtüsü yasağına hayır dedi. Arkasından atıp tutanlara yattığı yerden bir nanik yapmayı ihmal etmedi.

Devrimlerin öğrettiği

İtalya:

İki kızıl yıl

İtalya'da 1919-1920 yıllarına "iki kızıl yıl" adı verilir.

1917 Şubat'ında işçiler Rusya'da Çarlığı kendiliğinden bir devrimle alaşağı etti.

Haber İtalya'ya 18 Mart'ta ulaştı. Torino kentini ziyaret eden ve aslında Rusya'da devrimi geliştirmekten çok bastırmak niyetindeki Geçici hükümetin iki üyesi "Yaşasın Lenin" sloganlarıyla karşılaşınca şaşırmıştı.

23 Mart'ta Torino sokaklarında barikatlar kuruldu. İtalyan işçileri Rus kardeşlerini izlemekte pek hevesliydi. Bu harekette kendiliğinden gelişti. İtalyan Sosyalist Partisi (PSI dönemin tipik sosyal demokrat partilerinden biri) harekete müdahale edemedi. Ayaklanmacılara askerler saldırdı. 50 işçi öldürüldü. Bu ilk çatışma büyük bir hareketin habercisiydi.

Commisioni İnterne

İtalyan devrimci Gramsci bu ilk adımın ardından hareketin yönünü tartıştı. Gramsci'nin vardığı sonuç, Rusya'da olduğu gibi İtalya'da da işçilerin kendi iktidar organı konseyleri yaratacağıydı Kendi kontrolü dışındaki örgütlenmelere kuşkuyla bakan PSI'yla taban taban zıt bir yorumdu bu.

Gramsci, dönüp İtalyan işçi sınıfı hareketinde konseylerin izini sürdü ve aradığını kolayca buldu: "İtalya'da Torino'da işçi hareketinin embriyonik bir biçimi var, Commisioni İnterne, yani iç komiteler." Fabrikalarda kurulan bu taban örgütleri Gramsci'ye göre işçi demokrasisinin ilk biçimleriydi.

Nitekim 1919 Eylül'ünde Bravvetti Fiat Fabrikası'nda ilk konsey kuruldu. 2 bin işçi kendi delegelerini seçerek yönetime talip oldu, diğer Fiat fabrikaları bu adımı izledi. 1919 sonbaharı boyunca konsey hareketi yayılmaya devam etti. Nihayet tüm Fiat fabrikalarında 30 bin işçi tarafından konseyler kuruldu. Konseyler çalışma saatleri, iş koşulları, ücretler gibi bir çok konuda kararlar almaya başladı.

Genel grev

İtalyan kapitalizmi karşı saldırıya ancak 1920 Mart'ında geçebildi. Çalışma saatlerini uzatma ve gece yarısından başlatma kararı aldı. Bu girişime ilk tepki Fiat işletmelerinden biri olan İndüstrie Meccaniche'deki işçi komisyonundan geldi. Üretimi durduran işçilerin tamamı işten atıldı. Torino'daki tüm fabrikalar protesto grevine çıktı. Grev fabrika işgallerine dönüştü. İşverenin yanıtı lokavt, yani tüm işçilerin işten çıkarılması oldu. Askeri birlikler fabrikalara gönderildi.

13 Nisan 1919'da konseyler tarafından genel grev ilan edildi. Grev hareketi, işçilerin işe geri alınması talebinden konseylerin üretimi kontrol etmesi talebine vardı. Ancak hareket doruk noktasında boğuldu.

Liderlikler konseylere karşı

İtalyan Sendikalar Konfederasyonu'nun bürokratik liderliği konsey hareketinin bastırılmasında önemli bir rol oynadı.

PSI harekete önderlik etmedi. Üç eğilime bölünmüştü. 1919 yılında yapılan kongrede hem parti liderliği hem de aşırı sol kanat, konsey hareketini küçümsedi, önemsiz gördü.

PSI liderliği, II. Enternasyonal'in diğer partileri gibi sosyalizmden kendinin iktidara gelmesini anlıyordu. Bordiga liderliğindeki aşırı sol kanatsa konsey hareketini sadece sendikal bir hareket olarak görüyor ve siyasi sonuçlarının olmayacağını düşünüyordu.

PSI içinde konsey hareketinin ve devrimci koşulların farkına varabilenler Gramsci liderliğindeki bir azınlıktı.

PSI ve Sendikalar Konfederasyonu, mücadele içinde güçlendiler. 1914 yılında 50 bin üyesi olan PSI, 1920'de 300 binden fazla üye sayısına ulaşmıştı. Parlamentodaki koltuk sayısını 50'den 150'ye çıkarmıştı. İtalyan sendikalarının üye sayısı 1914'te yarım milyonken 1920'de 3 milyona varmıştı. Ancak PSI büyüdükçe kararsız bir tutuma yuvarlandı. Gramsci bu durumu şöyle yorumlar:

"Sosyalist Parti olayların karşısında seyirci gibi, olanları değerlendirmeye bile kalkmıyor, yığınların anlayıp kabul edebilecekleri öneriler geliştirmiyor. Devrimci marksizmin ve III. Enternasyonal'in düşüncelerinden yararlanmıyor. Devrimci eylemi birleştiren genel bir çizgi ortaya koymuyor. İşçi sınıfının siyasal öncüsü olarak devrimi amaçlayan ve kazanabilecek olan işçilerin eylemini geliştirmek onun görevidir oysa…"

Ancak PSI bunu başaramadı. Yeni komünist parti kurulduğunda ise devrim treni çoktan kaçmıştı.

İtalya'da özgürlük rüzgarı estiren iki kızıl yılın ardından bu kez Mussolini iktidara gelecekti. Yenilen devrimin cezası faşizm oldu.

Ergenekon çetesi, AKP ve demokrasi

Tarihten ders çıkarmak

Kemal Başak

İlkokulumun adıydı Ergenekon. Duvarlarında onlarca "sarkık bıyıklı hükümdar" resmi ve saçma sapan haritalar bulunan; günün yarısında Mete Han / Hunlar / Göktürkler / Selçuklular / Osmanlılar, kalan yarısında Atatürk anlatılan; her Allah'ın günü "çatla patla Makarios, Kıbrıs bizim olacak" marşı çalan enteresan bir okuldu.

Yıllar sonra Susurluk'u araştıran Can Dündar'dan Türk Gladio'sunun adının Ergenekon olduğunu öğrendiğimde aklıma gelmişti bütün bu saçmalıklar. Kamyonun altında kalan araçtan polis tarafından aranan bir ülkücü katil, bir polis şefi ve bir milletvekilinin birlikte çıkmış olmasının yarattığı toplumsal öfke o ünlü "ÇETELER HALKA HESAP VERECEK" sloganını yaratmış; mücadele düzeyi, bazı çete mensuplarının içeri tıkılmasını sağlamıştı. Tam ipin ucunda Türk Ordusu'nun hikmeti sorgulanamaz generallerinin olduğu açığa çıkmaya başlamıştı ki, 28 Şubat darbesi gerçekleşti.

28 Şubat: Sincan'da tanklar yürüyünce

Şüphesiz 28 Şubat darbesinin, o dönemde iktidarda bulunan Refah Partisi'ni hedef alan yanları vardı. "Şeriatçı kadrolaşma"nın yargı ve askeri bürokraside yarattığı sıkıntılara bir de "Anadolu sermayesinin TÜSİAD aleyhine gelişmesi" eklenmişti. Ancak bunların hiç biri, "ÇETELER HALKA HESAP VERECEK" sloganı kadar korkutmamıştı generalleri. Öyle ki, son derece radikal bir kitle hareketinin yarattığı atmosferde Susurluk sanıkları bir bir tutuklanıyor, sıra kendilerine geliyordu. Sarsılan konumlarını düzeltmeleri gerekiyordu.

Önce Sincan'da "bir işaret fişeği" gönderdiler, tankları yürüterek demokrasinin şeriatçı sızma ile bozulan balansını düzelttiklerini söylediler. Çetelere karşı mücadele eden kitleler ve onun öncülüğünü yapan sol bu zokayı yuttu. Çetelere karşı mücadele, birden hem darbeye hem de şeriata karşı mücadeleye dönüştü. Hedef şaşırtma taktiği işe yaramıştı. Aynı anda hem darbeye hem de şeriata karşı mücadele etmeye çalışmak aslında darbecilerin ekmeğine yağ sürmek anlamına geliyordu. Durumu doğru tespit eden generaller, ardından 28 Şubat'ta düğmeye bastılar.

"Ne darbe ne şeriat" sloganı ile devasa gösterilerin içi boşaltıldı, sendikalarda örgütlü kitleler fiilen darbeci kemalist güçlerin yedeği haline geldiler. Sonrasını uzun uzun anlatmaya gerek yok. Türkiye solu, bir kez daha ulusalcılığı keşfetti. Anlı şanlı devrimci örgütler "vatan" isimli gazeteler çıkardılar, faşistlerle "biz daha fazla yurdumuzu seviyoruz" yarışına giriştiler. 28 Şubat sürecinin sonunda Ergenekon ve darbeciler konumlarını sağlamlaştırdılar. Günün şeriatçı partisi içinden çıkan ve artık şeriatı reddeden kadroların oluşturduğu AKP iktidar partisi oldu. Sol örgütler ise iyice zayıfladı ve berbat bir milliyetçilik sarmalına bulaştı.

Yıllar sonra yine Ergenekon'u tartışıyoruz. Bu sefer, yakın tarihimizin en önemli olayı ile gündeme geldi bu çete. Hrant Dink yoldaşın katledilmesinden sorumlu olduğu ortaya çıktı, tekrar tutuklamalar başladı. Susurluk'tan sonra ilk kez bu kadar üzerine gidiliyor bu katliam şebekesinin. Ve Şimdi de "cumhuriyetin kazanımlarını ortadan kaldırmaya kararlı olan AKP kadrolarının gündem saptırması" olarak tartışılıyor bu gelişmeler. Anlaşılan o ki Türkiye Solu 28 Şubat'tan hiç ders çıkarmamış.

Darbe olsun diye çalıştılar

Devlet için faaliyet sürdüren gizli bir askeri örgütün varlığı sır değil. "Derin devlet", "Ergenekon", her ne isimle anılırsa anılsın bu gizli askeri yapının 1970-80 arası dönemde devrimci örgütlere, 80'li yıllardan itibaren Kürt ulusal kurtuluş hareketine karşı faaliyet sürdürdüğü biliniyor. Öte yandan bu örgüt tam bir darbe üretim merkezi gibi çalışıyor. Bütün başarılı darbelerde "derin devletin" izi görülüyor. Başarılamamış ama ayyuka çıkmış darbe girişimleri de bu derin yapıyı işaret ediyor.

En temel haklara dahi tahammülü olmayan bu demokrasi düşmanı çetenin tutuklamalar nedeniyle güç kaybetmesinden neredeyse gocunan solcuların var olması insanı hayrete düşürüyor. Neymiş efendim "türbanı yasalaştırmak için gündem saptırmaya ihtiyacı olan (?) hükümet bilinçli olarak bu işi yapmış", "pisliği iyice ayyuka çıkmış kesimleri harcayıp kendi elemanlarından derin bir yapı oluşturmaya çabalıyormuş", "ABD'nin kuklası hükümet bu operasyonla gerçek yurtseverleri hedef alıyormuş", ... Böyle düşünen AKP'li var mıdır bilmiyorum, olabilir de. Ama AKP'nin bu şekilde düşündüğünü varsayıp, darbeciler yerine AKP'ye yüklenmek tam bir aymazlıktır. Bu argümanlar darbecilerin soluk almasını sağlar, geçmişte "ne darbe ne şeriat" sloganının yarattığı tahribatı yapar. Soldan gelen "Ne yani darbecilere / derin devlete karşı AKP demokrasisini mi savunacağız?" küçümsemesine karşı bir an olsun bile tereddüt etmeden evet diyebilmeliyiz.

Hrant'ın öldürülmesi darbeciler için başarılı bir eylemdi, ancak hiç ummadıkları bir tepkiyle karşılaştılar. Yüzbinlerce insan "Hepimiz Ermeniyiz" diyerek açıkça Türkiye Cumhuriyeti devletinin varlığına bir hançer soktu. İşte o anda darbeciler "ecelini" gördü. "ÇETELER HALKA HESAP VERECEK" sloganını duyarken yaşadıkları korkuyu yaşadılar. Ne mutlu türküm demiyenleri hedef alan yeni bir darbe süreci başlattılar. Bu süreç 22 Temmuz seçimleri ile kısmen püskürtüldü. Ama Şemdinli provokasyonunda suç üstü yakalanan, Diyarbakır provokasyonunda görev aldığı kanıtlanan subayların en tepeden nasıl korunduğunu da biliyoruz. Darbecilerin ezici çoğunluğunun elini kolunu sallayarak dolaştığını, yeni katliam planları yaptığını biliyoruz. Çetenin arta kalanının da içeri tıkılması için "AKP demokrasisini" sahiplenmeliyiz.

AKP demokrasisi mi?

Çünkü AKP demokrasisi diye küçümsenen şey aslında bizim mücadelemizin bir ürünüdür, bize AKP tarafından bahşedilen bir şey değildir. Darbecilere karşı net bir tutum alınabilirse, AKP'nin gerçekleştirme çabası içine girdiği her geri adımı, örneğin polis terörünü ve Kürt illerinde askeri güçlerin hiç bir kanuni takibata uğramadan dilediğini yapabilmesini meşrulaştıran yasaları, püskürtmek çok daha kolay olacak.

Sadece darbeciler değildi Hrant'ın cenazesinde ecelini gören. Bu büyük kitlenin adalet talebi yerine getirilmezse, başına gelecek olanları çok iyi bilen bir hükümet var. Hrant'ın öldürülmesinin yıl dönümünde onbinlerin yeniden ADALET talebiyle sokağa çıkması hükümete gereken mesajı verdi. Hükümet mesajı "aldı" ve tutuklamalar başladı.

Tutuklamaların "bizim saflarımızın gücü sayesinde gerçekleştiğini" hatırlatmak ve küçümsenmesine izin vermemek gerekiyor. Şu anda "mağara adamları" saflarında bir gedik açıldı. Enerjimizi bu gediği büyütmek için harcamalıyız. Gediğin bizim güçlerimiz tarafından büyütülmesi, aynı zamanda diğer düşmanı, AKP'yi alt etmeyi mümkün hale getirecek.

Susurluk'ta bir trafik kazasında açığa çıkan çete, büyük bir öfkeye yol açtı. Ardından tanklar Sincan'da yürütüldü.

Neden DSİP?

kitlesel bir hareket için

Son yıllarda, antikapitalist bir eyleme katılmış herkes hayatında en az bir kere Sosyalist İşçi (Sİ) gazetesi ile karşılaşmıştır. Kampanya aktivistleri ise mutlaka beraber iş yaptıkları bir DSİP'li aktivist aracılığıyla bu gazeteyi okumuştur. Peki, bu DSİP'liler kim ve neden her yerde karşımıza çıkıyorlar?

1 Mart 2003, Ankara'da toplanan 100 bin savaş karşıtı tezkereyi durdururken...

Devrimci Marksist Gelenek

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, on yılı aşkın bir süredir bu partide, daha öncesinde ise Sosyalist İşçi gazetesi etrafında örgütlü aktivistlerin oluşturduğu, troçkist bir örgüt. Bu kadrolar, SSCB'nin çöktüğü, egemen sınıfın küresel bir şekilde zaferini haykırdığı, hareketin bugüne göre oldukça düşük olduğu zamanlarda -yani biraz daha zor zamanlarda- marksizmin hala dünyayı açıklamadığı teziyle mücadele eden bir gelenekten geliyorlar.

Hem dünyada hem Türkiye'de, "sosyalist" devletlerin bizzat işçi sınıfının kendi eylemiyle yıkılması, sol üzerinde ciddi bir moral bozukluğu yarattı, bir çok sol örgüt bu karamsar havanın etkisiyle sekterleşti ve kendi içine kapandı, bir kısım solcular ise işçi sınıfının devrimci rolünü sorgulamaya başlayarak, değişim için başka özneler aramaya başladılar. Sosyalist İşçi ise SSCB'de ve Doğu Bloğu'nda çöken rejimlerin enkazı altında kalmadı çünkü bu rejimlerin, bürokrasinin işçileri sömürerek yaşamını sürdürdüğü devlet kapitalisti rejimler olduğunu söyleyen, Marx, Engels, Lenin, Troçki ve Gramsci'den beslenen aşağıdan sosyalizm fikrini benimseyen Uluslararası Sosyalizm Akımı'nın geleneğinden geliyordu. Aynı zamanda solun büyük bir kısmı, hizmet sektörünün genişlemesi karşısında artık proletaryanın devrimci bir özne olamayacağını söylüyordu fakat aynı dönemde Türkiye'de KESK en militan eylemlerini yapıyordu. Sİ, inatla, beyaz yakalı işçilerin de proletaryanın bir parçası olduğunu anlatmaya devam etti.

Bu sebeple, işçi sınıfını merkezine alan bir siyaset izleyerek uzun yıllar boyu devrimci marksist bir örgütün inşası için uğraştı. Kolay bir şey değildi bu, troçkizm kelimesinin bir küfür olarak algılandığı Türkiye solu içinde, stalinizmin bozgununa uğramış sosyalist kadroları kazanmaya çalışmak ciddi bir çaba gerektiriyordu. Bu sebeple, yıllar boyunca istenmediği yerlere bile giderek, sendika ziyaretleri, eylemler ve uzun tartışmalar aracılığıyla DSİP'liler troçkizm üzerindeki "öcü" imajını temizlediler. Türkiye'deki hareketin en düşük düzeyde olduğu zamanlarda da en yüksek düzeyde olduğu zamanlarda da hareketin inşacıları olarak, içinde yer aldılar ve bütün ezilenlerin mücadelelerini sahiplendiler.

28 Şubat'ta sol, "postmodern darbe"ye karşı "ne şeriat, ne darbe" tavrı alırken, DSİP darbeye karşı net bir tavır alınması gerektiğini söyledi ve genelkurmayın son muhtırasında olduğu gibi yine "Ne darbe, ne darbe" tavrını aldı.

1999'da, uzun süren yenilgi havasını kıran bir olay yaşandı. Seattle'da kaplumbağa severlerden, liman işçilerine, Hıristiyan örgütlerine kadar binlerce kişi Dünya Ticaret Örgütü toplantısını bloke ederek, küresel bir hareketin başlangıcını haber verdi. Hareket Cenova'da, Prag'da büyük eylemlerle önce Avrupa'ya sonra bütün dünyaya yayıldı.Solun büyük bir kısmı bu hareketin "küçük burjuva" nitelikli olduğunu, zaten "Cenova'dan kalkan trenin" de Türkiye'den geçmeyeceğini anlatmaya başladı. Bütün Uluslar arası Sosyalizm Akımı ile birlikte DSİP de yeni hareketin varlığını fark ederek, uluslar arası hareketin inşasına girişti.

Hareketin içinde

ABD'nin Irak'a müdahalesi sonrasında, DSİP savaşa karşı en geniş cepheyi örgütlemek üzere seferber oldu. Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun kuruluşunda aktif rol oynadı ve hareket içindeki bölünmeleri aşmak için çaba sarf etti. 1 Mart'ta Ankara'da büyük bir eylem yapılmasını önerdi. Bu eylem sonucu Türkiye'nin savaşa girmesine yol açacak olan tezkere reddedildi.

Savaş karşıtı harekete soldan kendi gündemlerini dayatmaya çalışanlara karşı DSİP, Türkiye'nin biricik savaş karşıtı odağı olan Küresel BAK'ın kuruluşunda da aktif bir şekilde yer aldı. Bir çok yerde, bağımsız aktivistlerle birlikte BAK yerelleri inşa edildi ve edilmeye devam ediliyor. Bunun yanında savaş karşıtı hareket içinde müslümanları dışarıda bırakmaya ve Irak direnişini desteklememeye dönük bütün argümanlara karşı, DSİP savaş karşıtı hareketin birliğini ve ezilenlerin koşulsuz desteklenmesini savundu.

Türkiye'nin en büyük savaş karşıtı festivali Barışarock'ta, DSİP başından beri yer aldı. Festivale dönük "apolitik" suçlamalarına yanıt verdi ve on binlerce savaş karşıtı gencin buluştuğu bu festivali, inşa etti. Bu kampanya boyunca sayısız aktivistle tanıştı, fikirlerini tartışma olanağı buldu. Festivaldeki, kampanya stantlarında aktif olarak çalıştı.

Çevre felaketi karşısında, solun büyük bir bölümü sessiz kalırken. DSİP, Küresel Eylem Grubu'nun inşasına da omuz verdi, küresel ısınma ve nükleer enerji konusunda kampanyalar yaptı.

KEG'le birlikte büyük mitingler ve sayısız toplantı inşa etti. KEG, aynı zamanda kapitalizmin yarattığı doğa tahribatı dışındaki konularda da kampanyalar yaptı. Sağlığı bir meta haline getiren Genel Sağlık Sigortası Yasası karşısında da KEG, eylemlerin inşasında yer aldı ve katılım sağladı. Aynı yasa çerçevesinde öğrencilerin medikolarının kapatılmasına karşı, KEG "Medikomu Vermiyorum" kampanyası yaptı. Bunun yanında kadın hareketi ve eşcinsel hareketi içinde de KEG aktif bir bileşen olarak yer aldı, bu mücadelelere destek verdi. DSİP'li aktivistler bu kampanyaların en aktif unsurlarından oldular.

Hrant Dink katledildiğinde DSİP'liler bir çok aktivistle birlikte anında seferber olarak olay yerine gittiler. "Hepimiz Ermeniyiz" sloganını yükselterek, cenazenin, ırkçılığa karşı Türkiye'nin en büyük gösterisinin örgütlenmesinde yer aldılar.

DSİP, soldaki moral bozukluğuna karşı uzun zamandır milliyetçiliğin yükselmediğini anlatıyordu. Hrant'ın öldürülmesi toplumda büyük bir öfke ve üzüntü yarattı. Yüz binlerce insan "Hepimiz Ermeniyiz" sloganını sahiplendi. Bu milliyetçiliğin yükselmediğinin, karşıt cephenin de güçlü olduğunu gösterdi. Bu cephenin örgütlenmesi ve ırkçılığa karşı mücadelenin sokağa çıkması için "Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe! Girişimi" kuruldu, bu girişim hızla yaygınlaştı. Hrant'ın mahkemelerinde ve ölüm yıldönümünde gösteriler düzenledi, DTP'ye yönelik milliyetçi politikalara karşı DTP'yle dayanışma sergiledi ve AGOS gazetesine dönük ırkçı yargılamaların karşısında yer aldı. Malatya'da Hıristiyanlar öldürüldüğünde basın açıklamaları yapıldı. 301. Maddeye karşı bir kampanya başlatıldı.

DSİP'liler hem girişimin kuruluşunda yer aldılar hem de Sosyalist İşçi aracılığıyla bütün etkinliklerini duyurdular.

Kürt sorununda da DSİP, ikircikli bir tavır takınmadı. Ezilenlerin mücadelesine koşulsuz destek verilmesi gerektiğini savundu. DTP'ye yönelik baskılara ve Irak Kürdistan'ına düzenlenen operasyonlara karşı çıktı. Operasyon başladığında, ilk sokağa çıkan Küresel BAK oldu.

Yeni bir sol için

Bütün bu kampanyalar içinde DSİP, yukarıdaki gündemlerin hepsini birbirine bağlayan yeni bir sol partinin kurulmasının gerekli olduğunu savundu ve savunuyor.

Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyalarında bunun için somut bir adım atılmış oldu, iki kampanya da Türkiye kampanyası gibi görüldü, bir çok insana umut verdi. DSİP, Baskın Oran kampanyasına katılan tek örgüt oldu. Bugün, DSİP halen yeni bir sol partinin kurulması için çaba sarf ediyor ve böyle bir partinin kurulması için DSİP'in sönümlenmesine hazır olduğunu ifade ediyor.

Bütün bu anlatılanlardan görülebileceği gibi, DSİP başından bu yana, bütün aktivistlerle birlikte sokakta, hareketin yanında yer aldı.

Hareket içindeki devrimci bir parti olarak, bütün mücadeleleri birbirine ve kapitalizme bağladı.

Hareketin birliği ve çeşitliliği için mücadele etti.

Sosyalist İşçi, antikapitalist hareketin kürsüsü oldu; hareketin tartıştığı bütün gündemler, Sosyalist İşçi sayfalarında anında yer buldu. Bugün hareketi büyütmek ve yaygınlaştırmak, yeni bir sol alternatif yaratabilmek için; mücadeleleri birbirine bağlayabilmek, devrimci fikirlerin hareket içinde yaygınlaştırmak için daha büyük bir DSİP gerekiyor.

1887, Amerika'da Büyük demiryolcular grevi, işçilere ateş açılırken...

JACK LONDON

Demir Ökçe: 1907'den geleceği görmek

Irmak Can Özinanır

Leon Troçki, Jack London'un "Demir Ökçe" isimli romanı ile ilgili yazarın oğlu Joan London'a yazdığı mektupta şöyle demektedir: "*Kitap beni tarih alanındaki öngörülerinin gözüpekliği ve bağımsızlığıyla şaşırttı... Jack London hayretler içinde hiç durmadan kendimize şu soruyu sormaya zorluyor: Bu satırlar ne zaman yazıldı peki? Gerçekten savaştan önce mi?*"

Gerçekten de Jack London'un 1907'de yazdığı "Demir Ökçe" isimli romanı kapitalizmin gelişiminin ve krizlere gebe oluşunun mükemmel bir analizi ile beraber, işçi sınıfı hareketinin yenilgisi durumunda neler olabileceğini, egemen sınıfın nasıl vahşi bir hayvan gibi saldırabileceğini de öngörmüştür. Troçki'yi şaşırtan da budur.

Demir Ökçe, Jack London'un kapitalist sınıfa ve yandaşlarına(plütokrasiye) verdiği isimdir. Romanda, burjuva bir aileden gelen Avis Everhard'ın ağzından, onu bir devrimci olmaya iten süreçler ve devrimci bir lider olan eşi Ernst Everhard'ın hikayesi akıcı bir şekilde satırlara dökülüyor. Ernst, Avis'in felsefeye meraklı bir bilim insanı olar babası tarafından bir sandığın üstünde işçilere konuşma yaparken, din adamlarının ve kapitalistlerin yaptığı tartışma toplantılarına çağırılmış ve bu toplantılarda hem din adamlarını hem de kapitalistleri bu toplantılarda bozguna uğratmıştır. Böylece, Avis ve babasının hayatına girmiştir.

Ernst'ın, bu toplantılarda kapitalist toplumu anlatırken kullandığı cümleler, sistemi etkileyici bir biçimde teşhir ederken, rakiplerinin verdiği tepkiler de sınıfsal ayrımları ve bu sınıfların düşünsel evrenini de gözler önüne sermiş. Ernst'ın dediği gibi sadece işçi sınıfı değil kapitalistler, din adamları, gazeteciler gibi bir çokları da makinaların köleleridir. Kapitalist toplumda hukuk da, gazeteler de, din adamlarının vaazları da kapitalistlerin çıkarları için işler. Kitapta, ütopyacılığın yeri yoktur; vicdanlarına yenik düşerek kapitalist sınıfın çıkarlarına hizmet etmekten vazgeçenlerin bu sınıf tarafından nasıl anında dışlandığı ya da akıl hastası gibi gösterildiği, kriz sırasında eriyen orta sınıf mensuplarının, eski sınıf çıkarları yönünde davranışının nasıl kendi sonlarını hazırladığı anlatılmaktadır.

İşçi hareketi içinde reformist liderliklerin ortaya çıkışı ve sürekli tekelleşme eğilimi gösteren örgütlü kapitalizmin gelişimi ve ortaya çıkardığı sonuçlar da kitapta müthiş bir öngörü ile ortaya konulmuş. Kitabın en etkileyici yanlarından biri ise erken kalkışılmış bir devrimci ayaklanmanın tasvir edildiği sayfalar, işçi sınıfının gücü ile kapitalistlerin cevabı, devrimci bir ruh ile yenilgi ve umut romanda beraber işlenmiş. Troçki'nin dediği gibi henüz 1907 yılında Jack London, faşizmi proleter devriminin bozgununun soncu olarak öngörmüş ve tasvir etmiştir. Fakat kitapta asla umutsuz bir tablo çizilmemiştir, Ernst'ın Avis'e şefkatle sarılırken söyledikleri bunu kanıtlıyor: "Bu defa olmadı sevgilim; ama bu hep böyle olmaz. Çok şey öğrendik. Gelecekte davamız, iyi bilgi ve disiplinle daha güçlü olarak tekrar dirilecektir." Kitapta sürekli işlenen tema şudur : Demir ökçe bir gün mutlaka yenilecektir! Troçki, oğul London'a yazdığı mektubun sonunda şöyle diyor: "Romanın ayrıntı 'hataları' ne olursa olsun –ki var bu hatalar- devrimci sanatçının güçlü önsezileri önünde saygıyla eğilmemezlik yapamayız".

İşçi sınıfından gelme bir yazar

Jack London, 1876'da Los Angeles'ta doğan İrlanda asıllı bir yazardır. Yoksul bir çocukluk geçirdi. 13 yaşında okulu bırakmak zorunda kaldı ve bir konserve fabrikasında çalışmaya başladı. Daha sonra yük gemilerinde çalışarak, açık denize çıktı, Japonya ve Sibirya'ya gitti. 20 yaşında altın arayıcılarının peşine takıldı. Uzun çalışma yılları boyunca London, eşitliğin peşinden koşan sosyalist bir militan olmuştur. City Hall Parkı'nda kapitalizme karşı yaptığı bir konuşma yüzünden hapse girdi. En ağır çalışma koşullarında dahi okumaktan ve yazmaktan vazgeçmeyen London, ancak "Overland Monthly" ve "Black Cat" dergileri tarafından öykülerinin kabul edilmesiyle birlikte işini bırakıp bütün vaktini yazarlığa ayırdı.

50'den fazla roman ve öykü kitabı, yüzlerce makale ve binlerce mektup yazdı. London, 1916 yılında hayata veda etti. Ölüm sebebinin "böbrek yetmezliği" olduğu bildirildi, fakat masasının üzerinde bulunan morfin, uyku ilaçları ve iki boş şişe, en ünlü romanlarından birisinin kahramanı Martin Eden gibi intihar ettiği şüphesini uyandırdı.

London'un başlıca eserleri: Vahşetin Çağrısı, Demir Ökçe, Beyaz Diş, Deniz Kurdu, Martin Eden, Açlar Ordusu, Kurt Gölü.

DVD

PERSEPOLİS

Vincent Paronnaud ve Marjane Satrapi tarafından yazılan ve yönetilen Persepolis'in DVD'si çıktı. İran'da Şah'a karşı devrim, mollaların iktidarı bir çocuğun gözüyle anlatan bu güzel animasyonu sinemada izleyemenler için iyi bir fırsat.

Türkiye'nin İran olup olmayacağı tartışılırken, bir laik önceki rejimin neden devrildiği unutluyor. Persepolis, İran'ın yakın tarihine bütünlüklü olarak bakmayı başarmış.

Osmanlı arşivlerinde soykırım belgeleri

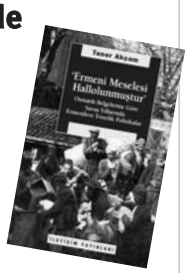

Osmanlı Belgelerine Göre Savaş Yıllarında Ermenilere Yönelik Politikalar **Taner Akçam** 340 sf. İletişim Yay.

"Ermeni meselesi hallolunmuştur. Fuzûlî mezâlimle millet ve hükûmetin lekedâr edilmesine lüzûm yoktur" Enver Paşa

HİP-HOP

Immortal Technique Hip-Hop müzik yapan Perulu bir politik aktivist. Miziğini toplum ve dünya politikaları - özellikle de ABD dış politikaları- hakkındaki görüşleriyle birlikte sunuyor dinleyicilere. Üniversitede okurken birçok olaya karışıyor ve hapse giriyor. Hapisteki iki yılını din, tarih ve politika üzerine çalışarak geçiriyor ve şarkılarını yazıyor. Bundan sonraki albümlerinde aktivist rolüne bürünüyor. 2003'de çıkarttığı "**This Revolution**" isimli albümünde Irak savaşı hakkındaki görüşlerini ifade ediyor ve Amerikan Hükümeti'ni yerden yere vuruyor.

Şarkılarında çok sayıda sosyal ve politik konuyu ele alıyor: **Black Panthers**'ın önde gelen üyelerinden **Fred Hampton**'ın FBI tarafından öldürülmesi, Amerikan Hükümeti'nin dünya politikaları, **Amadou Diallo**'nun New York Polisi tarafından öldürülmesi, 11 Eylül, Bush... Kendisini bir "sosyalist gerilla" olarak tanımlıyor ve açık açık "Ben Marksistim" diyor. Ama öte yandan da bir partiye bağlı olmayı reddediyor. Sık sık ABD Hükümetinin politikalarını sorgularken sosyal eşitsizliklere ve sosyal aktivizmin ve devrimin üst düzey gelişimine işaret ediyor. Sözü kendisine bırakalım. **The Poverty of Philosophy**'den (Felsefenin Sefaleti) küçük bir parça:

"...
Ben, ailem ve çocuklarım için daha iyi bir hayat istiyorum. Ama anavatanımda yaşayan milyonlarca insanın canı pahasına değil. Bize, bu kahraman insanlar olmasalar Amerika'nın bu saçma mallara sahip olmamız için yeterli zenginliğin olmayacağı, temel ihtiyaçlarımızı bile karşılayamayacağımız fikrini aşılıyorlar. Hayır, bu bir yalan. İş dünyasının devleri ve hükümet yetkilileri asıl parayı götürüyorlar. Bize ne verirlerse onla yaşıyoruz. Benim düşmanım orta sınıf beyaz adam, aşağı mahalledeki çocuk ya da yolda karşılaştığım tipler değiller. Benim düşmanım görmediğim beyaz adam: Beyaz Saray'daki adamlar, şirket monopollerinin sahipleri, sahte liberal politikacılar benim düşmanlarım. Çoğunlukla muhafazakar olan ordu generalleri; onlar asıl bahsetmek istediğim gerçek orospu çocukları. Fakirler, iflas etmiş memleket çocukları değil. İşlerin böyle yürüdüğünü görmek için fazla aptallar..."

Anti-kapitalist kadınlar her yerde sokakta...

Irak'ta savaş yüzünden evini terk etmek zorunda kalan savaş mültecilerinin büyük çoğunluğu kadınlar… Irak'ta nisan 2003'ten bu yana savaş sırasında ve sonrasında, en az 400 kadının tecavüze uğradı.

Filistin ve Lübnan'da mülteci kamplarında insanlık dışı koşullarda yaşamak zorunda kalanların çoğu kadın…

Afganistan'da işgalden sonra ortaya çıkan kargaşa ortamı yüzünden artan tecavüz ve tacizlerden dolayı kadınlar arasında intihar oranı her geçen gün artıyor…

Dünyada günde 1 doların altında gelirle geçinmek zorunda kalan 1.2 milyar yoksulun yüzde 70'i kadın ve çocuklardan oluşuyor.

Yeryüzünde 700 milyon kadın, beslenme, içme suyu, sağlık hizmetleri ve eğitim olanaklarından yoksun.

Türkiye'de her 3 kadından biri şiddet mağduru. Aile içi suçların yüzde 87'si kadınlara karşı işleniyor.

Kadınlar hala baskı görüyorlar, hala ikinci cins olarak görülüyorlar, iş gücünün asli bir parçası olmalarına rağmen eşit ücret almıyorlar, şiddete maruz kalıyorlar, gecenin bir vakti Taksim Meydanı'nda tacize uğrayıp taciziler 57 YTL ceza ile kurtulabiliyorlar….

Ama kadınlar, Irak'tan Venezuela'ya, Filistin'den Hindistan'a, Fransa'dan Kenya'ya, Pakistan'a, Lübnan'a kadar, dünyanın her yerinde savaşlara, kapitalizme, şiddete, cinsiyetçiliğe, ırkçılığa ve her tür ayrımcılığa karşı mücadele ediyorlar…

Kenya'da yapılan Dünya Sosyal Forumu'nda mikrofonu tutanlar onlar. Güney Afrika'da nerdeyse bir aya yakın süren kamu çalışanları grevinde ellerinde pankartlarla direnenler, Latin Amerika'dan dünyaya umut yayanlar ve Hepimiz Ermeniyiz diye yürüyen yüzbinlerin büyük çoğunluğunu oluşturanlar bu mücadeleci kadınlar.

Antikapitalist kadınlar olarak 8 Mart'ta

Savaşa, ırkçılığa, cinsiyetçiliğe, homofobiye, yoksulluğa, nükleere, küresel ısınmaya, genel sağlık sigortasına, tacize, şiddete karşı sokaklardayız...

Milliyetçiliğin kültür üzerindeki tahribatları

DurDe!

Irkçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De! Girişimi'nin düzenlediği "Milliyetçiliğin Kültür Üzerindeki Tahribatı" konulu panel 7 Şubat'ta Ankara Taksav'da yapıldı. Panele gazetemiz yazarı Roni Margulies ile Mor ve Ötesi Grubu'ndan müzisyen ve aktivist Kerem Kabadayı konuşmacı olarak katıldı. Kerem Kabadayı, özellikle yerleşim birimlerinin adlarının değiştirilmesi ve İstanbul'daki Tarlabaşı başta olmak üzere pek çok yerleşim yerinde tarihi binaların milliyetçi gerekçeler gösterilerek yıkılmasının kültürel değerlere büyük hasar verdiğini belirtti. Roni Margulies ise, tarihin, müzeciliğin, sanatın, komünizmin milliyetçilikle yan yana gelemeyeceğini, milliyetçiliğin insanlara olaylara ve olgulara nesnel bir bakış açısıyla yaklaşılmasının önündeki en büyük engel olduğunu dile belitti. Panele katılımın oldukça yoğun olduğu gözlendi.

Nükleer karşıtları sokakta

KEG

26 Nisan 2008'de, Çernobil felaketinin 22. yıldönümünde bir eylem gerçekleştirecek olan Küresel Eylem Grubu aktivistleri 'nükleer santral istemiyoruz' kampanyasını başlattılar. Geçen hafta sonu İstanbul Beyoğlu'nda açılan stand sayesinde nükleer karşıtı kampanya sokakta da var olmaya başladı. Tamamı öğrencilerden oluşan aktivistlerin açtığı standa hava koşullarına rağmen ilgi yoğundu.

26 Nisan eyleminin çağrılarının dağıtıldığı, rozetlerin satıldığı stantta nükleer konusunda bir çok tartışma yaşandı. Standı ziyarete gelenlerle yapılan sohbetlerde neden nükleer santral istemediğimizin vurgusu sıkça yapıldı.

Küresel Eylem Grubu 26 Nisan'a kadar 'Nükleer santral istemiyoruz' standları açmaya devam edecek.

Barış meclisi toplandı

"Yeni Anayasa Sürecinde Demokratikleşme ve Kürt Sorunu Konferansı" Yapıldı

Türkiye Barış Meclisi'nin düzenlediği "Yeni Anayasa Sürecinde Demokratikleşme ve Kürt Sorunu Konferansı" 9–10 Şubat 2008'de Ankara'da toplandı.

onferansın sonuç bildirgesinde yeni bir anayasanın, tüm vatandaşlar tarafından benimsenebilmesi için şu nitelikleri taşıması gerektiği savunuldu:

Vatandaşlık kimsenin, etnik kökeni, dinsel inançları, cinsiyeti, cinsel yönelimi, siyasal görüşleri vb. nedenlerle ayrımcılığa uğramaksızın eşit hak ve sorumluluklar ile donatılacağı biçimde yeniden tanımlamalı, ayrımcılığın her türü kesin bir dille yasaklanmalıdır.

2.Yurttaşların temel hak ve özgürlüklerini, sosyal adaletin tesisi yönünde, çalışanların ekonomik ve sosyal haklarını, doğal ve kültürel varlıklarının korunmasını güvence altına alınmalıdır. Kültürel haklar ve kimlikler güvence altına alınmalıdır.

3.Yerel ve bölgesel yönetimlerin etkin olacağı yeni bir yönetim biçimi anayasada düzenlenmelidir.

Konferansta DSİP adına konuşan Canan Şahin Türkiye'yi ABD'nin Irak İşgaline ortak yapan operasyonlara dur denmesi gerektiğini, türbana özgürlük getirilmesine değil, AKP'nin işgalci ve neoliberal politikalarına karşı mücadele edilmesi gerektiğini belirtti.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Okur mektupları

Mülteciler

İnsan Hakları Evrensel Beyannamesinde 14.madde:

"Herkes zulümden kurtulmak için başka ülkelere iltica etme ve bundan yararlanma hakkında sahiptir…"

Mülteci olmak ; umut yolcusu olmak sadece daha iyi bir yaşam uğruna bir fedakarlıktır gözümüzde. Aileden , sevgiliden , dosttan ve vatandan vazgeçirebilecek bir fedakarlık.

Peki insanlar sadece daha iyi yaşamak uğruna katlanır mı? Peki insanlar neden mülteci oluyorlar?Bunun asıl sebebi ne? Ne için başka ülkelere gitmek istiyorlar? Mülteci olmak suç mu? Suçlu olan mülteciler mi, yoksa onları böyle bir şey yapmalarına zorlayan kapitalist sistem mi?

Kapitalist sistem ilk geldiğinde, ilk ortaya çıktığında köyden şehre göç vardı. Ama şimdi? Köyden şehre göçler yetmiyor, artık ülkeden ülkeye göçler oluyor. İnsanlar daha iyi yaşam uğruna ardında bir sürü şeyi bırakıp gidiyorlar. Yarısı amacına ulaşıyor, yarısında yollarsa hayatını kaybediyor.

20.yy 'ın mültecileri siyasal, ırksal sebeplerden dolayı düştüler yollara. Belirli ırklardan , düşüncelerden insanlar hayatlarını kurtarmak için kaçtılar zulümden. Sadece açlıktan iltica etmediler insanlar, savaştan, küresel ısınmadan dolayı iltica ettiler. Irkçılıktan kaçtılar terk ettiler ülkelerini, vatanlarını, sevdiklerini.

Bir de "mülteci kampları" doğuyor. Orada olan biten her şey gizli kapılar ardında oluyor. İnsanlar işkence çekiyorlar. Bu olan biteni ise ne medya teşhir ediyor ne de devletler yardım eli uzatıyor.

Peki bu ölüm yolculuğunun sonunda ne oluyor? İnsanlar tanımadığı,hiç görmediği,dilini bilmediği bir ülkede yaşıyorlar. Orada neler yaşıyorlar? Her giden istediği şeyi gerçekleştirebiliyor mu? Tabi ki hayır. Tabi ki istenilen her şey olmuyor, tabi ki her şey güzel gitmiyor. Ama onlara bunu denemekten başka bir şey bırakmayan kapitalistler ve onun yalakaları devletler bu konuda hiç bir şey yapmıyorlar.

Neden biz kapitalistler gibi istediğimiz ülkeye gidip çalışamıyoruz? Neden seyahat edemiyoruz? Bu dünya onlarında bizim değil mi? Yasalarda her hakkımız var. Peki vize yada pasaport alma paramız? Neden bunlar bu kadar güç?

"Kamplarda ve yollarda yaşananları duyamıyoruz belki ama sesimizi zulmedenlere duyurmak elimizde."

İsmail Göksel Dönmez
Kocaeli

haksızlıkları, mücadalenizi, yorumlarınızı bize yazın

sosyalistisci@gmail.com

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul
■ Baskı: Yön Matbaası
■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır
www.sosyalistisci.org

Anne sütü hedefte

Televiyon ekranlarında bebeğin gelişmesi için anne sürünün taşıdığı önem her gün anlatılırken, AKP bebekleri anne sütü içme hakkından yoksun bırakıyor. Yeni yasayla doğum yapan sigortalı kadınlara altı ay süreyle verilmesi gerek emzirme ödeneği altı aydan bir aya düşürülüyor. Emzirme ödeneği yüzde 83 azaltılıyor.

Emekli maaşları düşüyor

Emekli maaşlarındaki alt sınır kaldırılıyor. Şu an bin YTL maaşla 25 yıl çalışanlar emekli olduklarında 690 YTL alırken, emekliliğine 10 yıl kalanlar 590 YTL, 15 yıl kalanlarsa 560 YTL alacak

Protezler cepten

18-45 yaş arasındakiler için diş protezi tamamen paralı. 18 yaşından küçüklerve 45 yaşından büyükler protez bedelinin yarısını kendileri karşılıyor. Genel Sağlık Sigortası, "temel teminat paketi"nde olan sınırlı hizmetleri veriyor, daha fazlası için özel sigorta yaptırmanız öneriliyor.

Yeni sağlık ve sosyal güvenlik yasasına hayır!

Herkes mağdur kazanan şirketler

İşçiler, çifçiler, mavi yakalılar, beyaz yakalılar, kadınlar, engelliler, yaşlılar, bebekler, öğrenciler, hastalar AKP'nin hedef tahtasında. Türkiye laikler ve dindarlar arasındaki gerilime hapsedilirken milyonlarca insanın hayatıyla oynayan, çalışanların kazanılmış haklarını gasp edip toplum sağlığını alt üst edecek adımlar mecliste atılıyor.

Yasayla toplumun en mağdur kesimleri daha da mağdur ediliyor. Milyonlarca insan düzenli prim ödeme gücüne sahip olmadığı için sağlık sisteminin dışına itiliyor. Çalışanlar için emeklilik hakkı ellerinden alınıyor.

Emek ve meslek örgütleri AKP'nin Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası yasasına karşı haftalardır sokakta.

AKP hükümeti toplumun sağlık politikalarından memnun olduğunu söylüyor. Ancak kapalı kapılar ardından alınan ve süslü reform laflarıyal sunulan yeni yasanın getirdiklerini duyan herkes buna tepki gösteriyor.

Sağlık ve sosyal güvenlik hakkımızı savunmak istiyorsak ilk yapmamız gereken yasanın mağdurlarını yan yana getirmek, AKP'nin yeni-liberal sadırganlığına karşı en geniş koalisyonu oluşturmak. AKP'nin sahte mutabakatı geniş kesimlerin ortak taleplerde birleşmesiyle bozulabilir.

Sendikaların tüm emek hareketiyle, tüm ezilenlerle yan yana gelmesi - Son 20 yıldır sayısız sağcı hükümeti aşağı indiren, geleneksel burjuva partileri çöpe atan güç birliğimizdi. Türk-iş, Hak-iş, KESK başta olmak üzere işçi sendikaları ortak davrandığında karşısında kimse duramaz.

KEG, "Sağlığıma dokunma, sigortamı attırma" kampanyası taban aktivizmi ile sendikal mücadeleyi, işçilerle, sağlık çalışanlarıyla yasanın mağdur ettiği yüm kesimleri birleştirmek istiyor.

16 Şubat'ta İstanbul'da gerçekleşecek "Mağdurlar konuşuyor" forumuyla KEG bir çok kesimin temsilcisini yan yana getiriyor. Forum bir ilk adım. Hedef her yerde sağlık hakkı savunucularının öne çıkması.

Olup bitenler senin sigortanı da attırıyorsa bize katıl!

Mağdurlar konuşuyor!
16 Şubat / 13.00-18.00
Taximhill Otel / İstanbul
sigortamiattirma@gmail.com
(0535) 382 91 07
(0539) 982 22 17 **KEG**

20 Şubat'ta sokaktayız!

TTB, TMMOB, KESK, DİSK, TDB, TEB, TÜRMOB, BASK ve Türk-İş 8 Şubat'ta yaptıkları bir açıklamayla 20 Şubat günü tüm illerde saat 11.30'da eyleme çıkıyor.

Uyarı eylemlerine katılmak, güçlendirmek gerek.

Lösemili çocuklar, trafik kazası geçirenler, kalp hastaları

Şimdiye kadar sadece ayakta tedavi ve tıbbi cihazların kullanımı için "katkı payı" ödetiyorlardı. Artık her şey tamamen paralı. Lösemili çocuklar da kalp hastaları da "katılım payı" ödemek zorunda. "Katılım payı" gerektiğinde 5 kat artırılacak.

Sağlık Ocakları kapatılıyor

Şu ana kadar 700 sağlık ocağının kapısına kilit vuruldu. Gerekçe aile hekimliği sistemine geçiş. Aile heklimliği uygulaması hiçbir yerde işlemiyor.

Neler yapabiliriz?

- Sağlık ve sosyal güvenlikteki yeni-liberal dönüşümün getirdiklerini anlatan forumlar düzenleyebiliriz.
- Hastane ve sağlık ocakları önünde, okullarda, mahallelerde bildiri dağıtabiliriz.
- Michal Moore'un Sicco adlı filmini izleyip, tartışabiliriz.
- Emek ve meslek örgütlerinin eylemlerini katılabilir, bu eylemlerin inşacısı olabiliriz.
- KEG'in Sigortamı Attırma kampanyasını büyütmek için kolları sıvayabiliriz.

Çöp Sepeti

Ersin TEK

Başörtülü öğrenciler artık yüksek öğrenim kurumlarına gidebilecek. Bir yasak daha tarihe karıştı. Ancak gençlerin potansiyel tehdit olarak görüldüğü bu ülkede o kadar çok yasak var ki.

İlk ve orta öğrenim kurumlarında okuyan öğrencilerin saç uzunluğu düzenli olarak denetlenir. Birazcık berberden kaytarmışsa saçlarının ortasından bir "tren yolu" geçirilir. Koca koca müdürler, müdür yardımcıları okulun kapısında bekleyip saç kontrolü yapar.

Öğrenciler forma giymek zorundadır. Bu uygulama 'zengin ve fakir öğrenciler arasındaki ayrımı ortadan kaldırıyoruz' denilerek savunulur. Ancak kimin zengin kimin yoksul olduğu hemen yüzünden hem de ayakkabılarından bellidir.

Erkek öğrenciler kravat takmak zorundadır. En üstteki düğmeyi kapalı tutmalıdır. Kız öğrencilerin etek boyları dikkatle izlenir. Serbestçe giyinmek, kuşanmak yasak!

Neden? Bir sabah vakti, sıcacık yataklarından koparılarak okul adı verilen yerde toplanan öğrenciler henüz yolun başındadır. Ezilmelidirler. Otoriteyi tanımalı, onu dinlemelidirler. Her sabah baştan aşağı süzen, standartlara uygun olup olmadıklarını kontrol edenler öğrenciler hayatları boyunca sisteme uyumlu olmaları için aşağılanarak eğitilir. Yasaklar, sömürünün, baskının güle oynaya sürmesi için vardır. Eğitimle, bilimle, irfanla ve saymakla bitmeyecek güzel sözle anılan okul demek yasak demektir.

Neden bunlar değişmesin ki? Neden türbanlı ya da punk tüm öğrenciler istedikleri gibi giyinerek okula gitmesinler ki? Yasakların kalkması iyidir. Türbanla bir yerden başlanmıştır. Ancak bu yetmez. Diğer yasaklarda çöpe gitmelidir.